பாவர்களே! எனக்குச் சம்பூர்ணமான ஐசுவரியமிருக்கிறது ; நான் சத்துருக்களெல்லாரையும் ஜயித்திருக்கிறேன் ; ஊர்வசியோடுகூடி ஒரே லோகத்தில் வசிப்பதைவிட நான் விரும்பக்கூடிய வரம் வேறொன்றுமில்லை ; ஆகையால் அந்த ஊர்வசியோடு எப்பொழுதுங் கூடி வாழ்ந்திருக்க எனக்கு வரங்கொடுக்கவேண்டும்" என்று கேட்கக், கந்தர்வர்களுமதிகச் சந்தோஷங்கொண்டு, ஒரு அக்கினி ஸ்தாலியை யரசனிடங்கொடுத்து, "மஹாராஜனே நீர் வேதமார்க்கத்தின்படி நடப்பவராகையால் இதைக்கொண்டு, காருகபத்தியம், ஆகவனீயமென்கிற மூவகையான அக்கினிகளை வளர்த்து யாகஞ்செய்வீரேயானால் நீர் ஊர்வசியோடுகூட ஒரே யிடத்தில் வாழும்படியான பாக்கியம் பெறுவீர்." என்று சொல்லி மறைந்துபோனார்கள். இராஜன் அக்கினிஸ்தாலியை வாங்கிக்கொண்டு 'அடடா! மோசம் போனேனே! மூடனானேனே! ஊர்வசியைப் பெற்றுக்கொள்ளாமலிந்த ஸ்தாலியை வாங்கிக்கொண்டதனால் என்ன பிரயோசனம்?" என்று பரிதபித்து, அந்த ஸ்தாலியை காட்டிலேயே வைத்துவிட்டு, ஊர்போய்ச்சேர்ந்தான். அன்றிராத்திரியில் விழித்துக்கொண்டு, "ஐயோ! ஊர்வசியோடு ஒரே இடத்தில் வசிப்பதற்காக கந்தர்வர்கள் ஸ்தாலி கொடுத்தார்களே, அதை நான் வீட்டிற்குக் கொண்டுவராமல் காட்டில் வைத்துவிட்டேனே! அந்த இடத்துக்குப் போய் ஸ்தாலியை எடுத்துக்கொண்டு வருவேன்" என்று எழுந்திருந்து காட்டுக்குப்போய் தான் வைத்திருந்த ஸ்தாலியைக் காணாமல், ஒரு அரசமரத்தின் மத்தியில் வன்னிமரம் முளைத்திருப்பதைக்கண்டு, "ஐயோ! நானிங்கேதானே ஸ்தாலியை வைத்திருந்தேன். வன்னிமுளைத்த அரசமரம் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் அரணிசெய்து, அதிலிருந்து அக்கினி உண்டுபண்ணி ஆராதனைசெய்துவருவோம்" என்று தீர்மானஞ்செய்து, அரசமரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு ஊருக்குவந்து, அரணி செய்யத்தொடங்கிக், காயத்திரியை ஜபித்து, அந்தக் காயத்திரியில் எத்தனை அட்சரங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு அங்குலம் (இருபத்திநாலு) பிரமாணம் அரணிசெய்து, கடைந்த மூன்று அக்கினிகளையும் வளர்த்து ஊர்வசி லோகத்தில் வாழ்ந்திருக்கிற பலனை உத்தேசித்து வேதவிதிப்படி ஹோமம் பண்ணி, அதேமாதிரி பின்னும் அநேக யாகங்களையுஞ்

செய்து கந்தர்வலோகம்போய் அங்கே ஊர்வசியுடனே கூடி வெகு
காலம் வாழ்ந்திருந்தான். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் தேவேந்
திரன் சகலமான தேவர்களுடனே கூட அப்ஸரஸ்திரீகளின் நாட்
டியம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் புரூரவனும் அந்த நாட்டியம்
பார்க்கும்படி தேவசபைக்கு வந்தான். அப்ஸரஸ்திரீகள் முறைப்
படி நடனம் பண்ணிவந்தார்கள். பின்பு ஊர்வசி முறைப்படி வந்து
நடித்தாள் நாட்டியம், அபிநய முதலானவைகளில் தனக்குச்
சமானமில்லையென்று கர்வங்கொண்டிருந்த அழகில் சிறந்தவளான
அந்த ஊர்வசி புரூரவனைக்கண்டு சிரிக்க, அவனும் அவளைப் பார்த்
துச் சிரித்தான். நாட்டியாசாரியரான தும்புருவானவர், அவர்கள்
சிரித்ததைக் கண்டு கோபங்கொண்டு, அவர்களைப் பார்த்து அநேக
தேவர்கள் கூடியிருக்க இந்தச் சபையில் நீங்களிருவரும் காரண
மில்லாமல் சிரித்தபடியால் இந்த க்ஷணத்திலேயே நீங்களிருவரும்
பிரிந்து போவீர்களென்று சாபங்கொடுத்தார். திடீரென்று சாபம்
பெற்ற புரூரவன் மஹா துக்கங்கொண்டு, இந்திரன் பாதத்தில்
விழுந்து, "சுவாமி! ஊர்வசியைப் பிரியாமல் கூடிவாழ்வதற்காக
நான் அநேக யாகங்களைச் செய்து இவ்விடத்திற்கு வந்தேன்.
இப்பொழுது நான் அவளைப் பிரிந்திருக்கும்படி சாபம் வந்து
விட்டதே! இந்தத் துக்கத்தை நான் எப்படிச் சகிப்பேன். என்னைக்
காத்தருளவேண்டும்" என்று கெஞ்சிக் கேட்க, புரூரவனைப்
பார்த்து, "ஐயா! அரசனே! நீர் பயப்படவேண்டாம்; உம்முடைய
சாபந்தொலைவதற்கு மார்க்கங்காட்டுகிறேன். தென்சமுத்திரக்க
ரையில் விளங்காநின்ற புண்ணியமாகிய கந்தமாதன பருவதத்தில்
சமஸ்த தேவர்களாலும், சித்தசாரணகின்னரர்களாலும், ஸனகாதி
மஹா யோகிகளாலும் ஸேவிக்கப்பட்டதாயும் ஸ்நானம் பண்ணுகிற
வர்களுக்குப் புக்திமுக்திகளைக் கொடுப்பதாயும், சகல சாபங்களையும்
நிவர்த்திசெய்வதாயுமுள்ள சாத்தியாமிருத தீர்த்தமென்று ஒன்றி
ருக்கிறது நீர் சீக்கிரமாய்ப்போய் அதில் ஸ்நானம்பண்ணும்.
ஸ்நானம்பண்ணினால் நீர மறுபடியும் ஊர்வசியோடுகூடி வாழ்ந்
திருக்கும் வாழ்வுண்டாய் என்லோகத்தில் நீங்காமல் வசித்துக்
கொண்டிருப்பீர்; இதில் சந்தேகமில்லை. இதில் ஸ்நானம் பண்ணுகி
றவர்களெல்லாருக்கும் அமிருதமென்கிற மோட்சம் சத்தியமாய்
கைகூடிவருவதாய் இருப்பதினாலே அதற்கு ஸாத்தியாமிருதமெ

ன்று பேர்வந்தது" என்று தேவேந்திரன் சொல்லப், புரூரவன் அதிக சந்தோஷமடைந்து, உடனே புறப்பட்டு ஸாத்தியாமிருத மஹாதீர்த்தமிருக்கிற இடத்திற்குவந்து, அதில் ஸ்நானம் பண்ணின வுடனே சாபம்நீங்கி, ஊர்வசியோடுகூட விமானத்திலேறி, அமராவதி போய்ச்சேர்ந்து, தேவலோகத்திலே தேவனைப்போல ஊர்வசியுடனே கூடி மறுபடியும் வாழ்ந்திருந்தான்.

கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! ஸாத்தியாமிருத தீர்த்தத்தினுடைய உத்தமமான வைபவத்தைப் பூர்வத்தில் பிரமதேவன் ஸநகாதிகளுக்குச் சொன்னபடியே சிரத்தையோடு விஸ்தாரமாயுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த மஹாபாதகநாசனமான தீர்த்தத்தில் காமியார்த்தமாக ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன் தான் கொண்டிருந்த மனோரதபூர்த்தியையும், நிஷ்காமமாய் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் மோக்ஷத்தையும் அடைகிறான். புண்ணியமான இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும் வைகுண்ட பதத்தையடைந்து சுகமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது

மானசதீர்த்தம் அல்லது சர்வதீர்த்த வரலாறு உரைத்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே! புரூரவசக்கிரவர்த்தியினுடைய சாபந்தீர்த்த ஸாத்தியாமிருத தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு பாதகத்தை நாசம்பண்ணுகிறதும், மஹா புண்ணியமானதுமான ஸர்வதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினவன் மஹாபாதகங்களைச் செய்தவனானாலும், ஸர்வபாதகங்களைச் செய்தவனானாலும், உடனே சுத்தியடைகிறான். இந்த ஸர்வதீர்த்தத்திலொருவன் ஸ்நானம்

புண்ணுகுவரையில் அவன் சரீரத்தைவிட்டுப் பாபம் நீங்காமலிருக்கிறது. இந்த ஸர்வதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டுமென்று ஒருவன் புறப்படுகிற பாவனையைக்கண்டு, அவன் சரீரத்திலிருக்கிற பாபங்கள் ஐயோ நாம் நசித்துப்போவோமேயென்று நடுக்குகின்றன. இந்த ஸர்வதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவரையிலேதான் மனிதர்கள் கர்ப்பவாசமுதலான துக்கங்களுக்குள்ளாகிறார்கள். மஹாயாகங்களைச்செய்வதாலும், தீர்த்தயாத்திரை செய்வதாலும், காயத்திரி மந்திர மந்திரங்களை நியமமாகச் செய்வதாலும், நாலுவேதங்களையும் பக்திபூர்வமாக நாடோறும் பாராயணம் பண்ணுவதாலும் பக்தியுடனே சிவலிங்கங்களைப் பூஜைசெய்வதாலும், ஏகாதசி, முதலான திதிகளில் உபவாசம் பண்ணுவதாலும், என்னபலனுண்டாகுமோ அந்தப்பலன்களையெல்லாம் இந்த ஸர்வதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுவதால் அடைகிறான் என்று ஸூதர் சொல்ல, முனிவர்கள் ஐயா! ஸூதரே! இந்தத்தீர்த்தத்துக்கு ஸர்வதீர்த்தமென்று பேர்வந்த காரணமென்ன? இதை யெங்களுக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, ஸூதர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பூர்வகாலத்தில் பிருகுவம்சத்தில் பிறந்த ஸுசரிதர் என்று ஒரு ரிஷியிருந்தார். அவர் பிறவிக்குருடராயும், கிழவராயுமிருந்ததனால், தீர்த்தயாத்திரை செய்யமுடியாமலிருந்தும் ஸர்வதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்யவிருப்பங்கொண்டு, தெட்சணசமுத்திரத்திலிருக்கிற கந்தமாதனபர்வதத்தைச் சேர்ந்து இந்திரியநிக்கிரகம்பண்ணித்திரிகாலஸ்நானஞ்செய்து, விபூதியை உத்தூளனமாகவும், திரிபுண்டரமாகவும் தரித்துக்கொண்டு, ஜாபாலோபநிஷத்தில் சொன்னபடி உருத்திராட்சமாலை யணிந்து, அதிதிகளைப்பூசித்தும், சிலகாலம் வாயுபட்சணஞ்செய்தும், சிலகாலம் உபவாசமிருந்தும், சிலகாலம் ஜலபட்சணம் பண்ணியும், முப்பொழுதும் சிவாராதனை செய்தும் குளிர்காலத்தில் ஜலமத்தியிலிருந்தும், கிரீஷ்மகாலத்தில் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்தும், வருஷாகாலத்தில் வெறும் வெளியிலிருந்தும், பரமசிவனைக்குறித்துப் பத்தாயிரம்வருஷகாலம், சந்திரனைமுடியிலணிந்தவராயும், சூலபாணியாயும், பார்வதியைப் பத்தினியாகத்திலுடையவராயும், கோடிசூரியனுக்குச்சமானமான தேஜோதேகப்

பிரகாசத்தினாலே பத்துத்திக்குகளையும் விளங்கச்செய்தவராயும், விபூதியினால் வெளுத்திருக்கிற ஸர்வாங்கமுடையவராயும், ஜடாமுடிதரித்தவராயும், அனந்தாதி மஹாநாகங்களை யாபரணங்களாக அணிந்தவராயுமிருக்கிற சங்கரமூர்த்தியானவர் அவருடைய நிஷ்டைக்குச் சந்தோஷமடைந்து பூதகணங்கள் சூழ ரிஷபாரூடராய் ஸுசரிதருக்குப் பிரத்தியட்சமாகித், தம்மைத்தரிசிக்கும்படி அவருக்குக்கண்களைக்கொடுத்தார். உடனே யந்தப்பிராமணரும் பரமாத்மாவைக்கண்டு ஆனந்தபரவசராய் ஸ்தோத்திரம்பண்ண ஆரம்பித்தார்.—“மஹாதேவா! மஹேசா! சங்கரா! தூர்ஜடி! திரிபுராந்தகா! அந்தகாந்தகா! காமாந்தகா! உமாகாந்தா! அமலா! சம்சாரவைத்தியா! பூதபாலகா! ஏ, சிவா! நாகஸஹிதா! பிரம்மாதிதேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவனே! வாழி வாழி. திரியம்பகா! பக்தரக்ஷணதீக்ஷிதா! வியோமகேசா! கருணாமூர்த்தி! நீலகண்டா! சமுசாரமோசகா! மஹேசுவரா! பரமானந்தவிக்கிரகா! கங்காதரா! விசுவேசுவரா! சுகத்தையளிப்பவனே! வாழி வாழி. சம்புவாயும், வாசுதேவராயும் (எங்கு நிறைந்தவராயும், ஸ்வயம்பிரகாசராயும்) சர்வராயும், உக்கிரராயும், பர்க்கராயும், கைலாசபதியாயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம். கருணைக்கடலே என்னுடைய நடத்தையை யோசியாமல் என்னைக் கிருபாகடாட்சத்தினாலே பார்த்துக்காத்தருளவேண்டும்” என்று துதிக்க ஸுசரிதரைப்பார்த்துக் கருணைக்கடலான உமாபதியானவர், “ஐயா! ரிஷியே! உமக்குவேண்டியவரத்தைக்கேட்டுக்கொள்ளும் உமக்கு வரங்கொடுப்பதற்காக நானுமது புண்ணியாச்சிரமத்துக்கு வந்திருக்கிறேன்” என்று சொன்னார். அப்பொழுது ஸுசரிதரும் பகவானைப்பார்த்துச், “சந்திரசேகரா! நீர் என்னிடத்தில் பிரசன்னராயிருந்தால் எனக்கு வேண்டிய ஒருவரம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஜரையினாலே என் தேகமெல்லாம் நரைத்துப்போயிருக்கிறபடியால் ஒரு இடத்துக்கும்போக முடியவில்லை. ஆனாலும் ஸர்வதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம்பண்ண வேண்டுமென்கிற ஆசையிருக்கிறது ஆகையால் ஸர்வதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம்பண்ணின பலனையடையத்தக்கதான ஓர் உபாயமெனக்குச் சொல்லியருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, மஹாதேவர், “இராமசேதுவினால் பரிசுத்தமான இந்தக்கந்தமாதனத்தில் ஸர்வதீர்த்தங்களையும் வரவழைத்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லி, அந்த

முனிவருக்குச் சந்தோஷம் வரும்படியாகச் சர்வதீர்த்தங்களையும் இத்தீர்த்தத்தில் வரவழைத்து முனிவரைப்பார்த்து, "ஸர்வதீர்த்தங்களும் இங்கிருப்பதினாலே யிந்தத்தீர்த்தத்துக்கு ஸர்வதீர்த்தமென்றும், இதில் எல்லாத்தீர்த்தங்களையும் என்மனசினாலே வரவழைத்தபடியால் இதற்கு மானஸதீர்த்தமென்றும் பேராகும். ஆகையால் முனீசுவரரே! மஹா பாதககூட்டங்களுக்குக் காட்டுதீயாயும், காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் ரோகமாகிய இவைகளை நாசப்படுத்துவதாயும், வேதாந்த ஞானமில்லாமலே மோக்ஷத்துக்கு ஏதுவாயும், ஜன்மம், மிருத்யு முதலான முதலைகள் நிறைந்த சம்சாரசாகரத்துக்கு ஓடமாயும், கும்பீபாகமுதலான நரகாக்கினிகளை அவிப்பதாயுமிருக்கிற இந்த ஸர்வதீர்த்தத்தில் நீர் ஸ்நானம் பண்ணினால் இகத்தில்போக போக்கியங்களையடைந்து பரத்திலே முத்தியை அடைவீர்" என்றுசொல்ல, அம்முனிவர் மஹாதேவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி யெழுந்திருந்தபோது அவருடைய சரீரத்தில் ஜரையாலுண்டான நரைகளெல்லாம் மாறிப்போய், அழகுள்ளயௌவன புருஷனானவுடனே, ஸுசரிதரும் மற்றுமுண்டான ரிஷீசுவரர்களும் அந்தத்தீர்த்தத்தைக் கொண்டாடினார்கள். அப்பொழுது மஹாதேவன் ஸுசரிதரைப் பார்த்துப் "பிராம்மணோத்தமா! நீர் பூமியிலுள்ள வேறு பலதீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டியதில்லை. இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிக்கொண்டு, முக்தியைக் கொடுக்கும்படியான என்னைத் தியானஞ்செய்து இதன்கரையில் வசித்துவந்தால் அந்தத்திலே என்னுடைய பதவியை அடைவீர் என்பதில் ஆட்சேபனையேயில்லை. இந்தத்தீர்த்தத்தில் எவர்கள் ஸ்நானம்பண்ணினாலும் என்பதவியை அடைவார்கள்" என்று சொல்லி அந்தர்த்தானமடைந்துவிட்டார். பிறகு ஸுசரித மஹாரிஷியும் அநேககாலம் அந்தத்தீர்த்தத்தில நியமப்படி ஸ்நானம்பண்ணியதன்கரையில வசித்திருந்து தேகாந்தத்தில் ஸர்வபந்தங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சிவஸாயுஜ்யம் அடைந்தார்.

கேளுங்கள் முனிசுவரர்களே! ஸர்வதீர்த்தத்தின் வரலாற்றையுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப்

படிப்பவரும், கேட்பவரும் சகல பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

முப்பதாவது
தனுக்கோடி வைபவம் உரைத்த
அத்தியாயம்.

ரிஷீசுவரர்களே! பரிசுத்தமான சர்வ தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டுப், பிரமஹத்தியாதி பாதகங்களை நாசம் பண்ணுகிற தனுக்கோடி தீர்த்தத்துக்குப் போகவேண்டும். இந்தத் தனுக்கோடியை ஸ்மரித்த மாத்திரத்திலே மனிதன் முக்தனாவானென்பதில் சமுசயமேயில்லை. தனுக்கோடியை கண்ணால் பார்க்கிறவர்களும், அதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களும், அதை வாயாலுச்சரிக்கிறவர்களும், (1) தாமிசிரம், (2) அந்த தாமிசிரம், (3) ரௌரவம், (4) மஹா ரௌரவம், (5) கும்பீபாகம் (6) காலசூத்தி

---

(1) இருட்டுள்ள, (2) கும்மிருட்டுள்ள; (3) பயங்கரமான; (4) மகா பயங்கரமான, (5) நயவன் சட்டிப்பானைகளை சூளையில் சுடுகிறது போல் பாவிகளைச் சுடுவிக்கிற; (6) பாதகிகளைக் கட்டி இழுக்கிறதற்கு வேண்டிய கறுப்புக்கயிறுள்ள; (7) பட்டாக்கத்திகள் நிறைந்த. (8) பாவிகள் புசிக்கிறதற்கு வேண்டிய புழுக்களுள்ள; (9) பாதாளக் கிணறுள்ள; (10) கடிக்கிற; (11) முள்ளிலவை மரங்களுள்ள; (12) அலைமோதிக்கொண்டிருக்கிற; (13) போகும் வழியில் வைதரணி என்னும் நதியோடுங்கூடிய; (14) மூச்சு விடாமல் தடுக்கிற; (15) நாசப்படுத்துகிற; (16 குடிப்பதற்குவேண்டியவாலை (கடைவாய் வழியாய் வழிகிற எச்சில், நிறைந்த, (17) அலைகளில்லாத, (18) தின்பதற்கு வேண்டிய நாய்மாம்சமுள்ள, (19) ஜுரப்போடிகளுள்ள, (20) தள்ளிவிடுவதற்குவேண்டிய உப்புச்சேறு நிறைந்த, (21) பாவிகளைத் தின்பதற்கு வேண்டிய இராக்ஷஸக் கூட்டங்களையுடைய; (22) சூல நுனிகளால் துன்பப்படுத்துகிற; (23) பாம்புகளைத் தின்னச் செய்கிற; (24) திரும்பச் செய்கிற, (25) பார்வையை மறைக்கிற, (26) வாசிமுனையுள்ள; (27) குடிக்கிறதற்கு வேண்டிய காறின இரத்தமுள்ள; (28) விஷஜ்வாலையால் துன்பப்படுத்துகிற;

ரம், (7) அசிபத்திரவனம், (8) கிருமிபட்சம், (9) அந்தக் கூபம், (10) ஸந்தம்ஸம், (11) சல்மலி, (12) ஸூர்மி, (13) வைதரணி, (14) பிராணரோதம், (15) விசஸநம், (16) லாலாபட்சம் (17) அவீசி, (18) ஸாரமேயாதனம், (19) வஜ்ரகணகம், (20) க்ஷாரகர்த்தம பாதனம், (21) ரக்ஷோகணசனம், (22) சூலப்பிராந்தவிதோதனம், (23) தந்தசூகாசனம், (24) பரியாவர்த்தனம், (25) நிரோதனம், (26) சூசிமுகம், (27) பூயசோணிதபட்சம், (28) விஷாக்கினி பரிபீடனம், என்கிற இருபத்தெட்டுவிதமான நரகத்தை அடையமாட்டார்கள். அன்னியருடைய பொருள், மனைவி, மக்களிவர்களை யபகாரம் பண்ணுகிற பாபிகள் பயங்கரர்களான யமதூதர்களால் காலபாசத்தாற் கட்டப்பட்டுத் தாமிசிரமென்கிற நரகத்தில் தள்ளிவிடப்பட்டு வெகுகாலம் அதிலே கிடப்பார்கள். தன் எஜமானனைக் கொன்று அவனுடைய திரவியாதிகளை யனுபவிக்கிறவன் மஹா துக்கம் நிறைந்த அந்த தாமிசிர நரகத்தை யடைகிறான். தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றநிமித்தம் மற்றவர்களுக்குத் துரோகம் பண்ணுகிறவன் விஷத்தைக் கக்கிக்கொண்டிருக்கிற சர்ப்பங்கள் நிறைந்த ரௌரவ நரகத்தில் யமபடர்களால் தள்ளிவிடப்பட்டுத் துக்கத்தையனுபவிக்கிறான். தன் மனைவி மக்களைச் சோற்றுக் கலையவிட்டுத் தன் சரீரத்தைமட்டும் போஷித்துக்கொள்ளுகிறவன் மஹா ரௌரவநரகத்திலே தன் மாமிசத்தையே புசித்துக்கொண்டு நெடுங்காலம் துக்கத்தையனுபவிப்பான். உயிரோடிருக்கிற பட்சிகளையும், மிருகங்களையும் மாம்ச பட்சணிகள் கூட வெறுக்கும்படியாக இரக்கமில்லாமல் அடைத்துவைக்கிறவன் எண்ணெய் கொதித்துக்கொண்டிருக்கிற கும்பீபாக நரகத்தில் விழுகிறான். தாய் தந்தையர்களைத் துவேஷிக்கிற அதமன் பதினாயிரம் யோசனை விஸ்தாரமான காலசூத்திர நரகத்தில் விழுந்து கீழே அக்கினிஜ்வாலையாலும், மேலே சூரியவெப்பத்தாலுந் தகிக்கப்பட்டுப் பசியால் வருந்திக் காய்ந்துகொண்டிருக்கிற தாம்பிரத்தில் கிடந்து தவிக்கிறான். வேதமார்க்கத்தைக் கடந்து துர்மார்க்கத்திலே நடக்கிறவன் கோரமான அசிபத்திரவனமென்கிற நரகத்தில் விழுந்து துன்பப்படுகிறான். பஞ்ச மஹாயக்ஞங்களைச் செய்யாதவனும் பந்திபேதம் பண்ணி அன்னம் உண்ணுகிறவனும் கிருமிபட்ச நரகத்தில் விழுந்து புழுக்களால் தின்னப்பட்டுத், தானும் புழுக்களைத் தின்று,

புழுவாகிப் பாபம் நீங்கும் வரையில் அதிலேயே கிடக்கிறான். தன்னையே நம்பியிருக்கிறவர்களை ஹிம்சிக்கிறவன் இருள் நிறைந்த பயங்கரமான அந்தக்கூப நரகத்திலே விழுந்து தான் இம்சித்தவர்களாலே ஹிம்சிக்கப்பட்டுத் தூக்கமில்லாமல் சுற்றித்திரிகிறான். பிராமணன் திரவியத்தைத் திருட்டினால் அபகரிக்கிறவனும், அன்னியர் சொத்தைப் பலாத்காரமாகப் பறித்துக்கொள்ளுகிற இராஜன் அல்லது அவனுடைய உத்தியோகஸ்தர்களும் ஸந்தம்சமென்கிற நரகத்தில், ஸந்தம்சர்களென்கிற யமதூதர்களாலே பீடிக்கப்பட்டு இரும்பினால் செய்யப்பட்ட அக்கினிகுண்டங்களில் போடப்பட்டு எரிக்கப்படுகிறார்கள். ஜீவப்பிராணிகளை பலவித உபாயங்களாலே இம்சிக்கிறவன் முள்மயமான சல்மலி நரகத்திலே விழுகிறான். அணையத்தகாத ஸ்திரீகளைச் சேருகிற புருஷனும், சேரத்தகாத புருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீயும் ஸூர்மி என்கிற நரகத்திலே இரும்பினால் செய்யப்பட்டுக் காய்ந்துகொண்டிருக்கிற ஸ்திரீ புருஷ சொரூபங்களைத் தழுவிக்கொண்டு சந்திர சூரியர்களுள்ள பரியந்தந் துன்பமனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இராஜனாவது அவனுடைய அதிகாரம் பெற்றவர்களாவது பாஷண்டமதத்தை யனுசரித்துத் தரும எல்லை கடந்து நடக்கிறவர்கள் வைதரணி நரகத்தில் விழுந்து வருந்துகிறார்கள். நாய்களையும், அம்புகளையுங்கொண்டு வேட்டையாடிக் காட்டிலிருக்கிற மிருகங்களை வதைக்கிற தொழிலுடையவன் பிராணரோதமென்கிற நரகத்தில யமகிங்கிரர்களால் எய்யப்பட்ட அம்புகளால் வருந்திக்கிடக்கிறான். விதியனுஷ்டானங்களில்லாமல் டம்பத்துக்காகப் பசுவதஞ்செய்து யாகம்பண்ணுகிறவன் விசஸன மென்கிற நரகத்திலே ரம்பங்களாலே யறுப்பட்டுத் துன்பமடைகிறான். வழிபறிக்கிறவன், விஷமூட்டுகிறவன், நெருப்பிட்டுக் கிராமங்களைக் கொளுத்துகிறவன், வியாபாரிகள் சொத்தை யபகரிக்கிறவன், இவர்கள் வஜ்ரதம்ஷ்டரம் என்கிற நரகத்திலே விழுந்து வெகு காலம் துன்பப்படுகிறார்கள். தன்னுடைய தர்மபத்தினியை தன்ரேதஸைக் குடிக்கும்படி செய்கிறவன் ரேதக்குண்டமென்கிற நரகத்திலே ரேதஸைப் பானம்பண்ணிக்கொண்டு துன்பப்படுகிறான். சௌசாசாரமில்லாமல் வேதவிதிகடந்து வெட்கமில்லாமல் பசுக்களைப்போலச் சூத்திரஸ்திரீ சம்போகஞ்செய்து திரிகிறவன் நாற்றம்வீசுகிற மலம், மூத்திரம், இரத்தம், சிலேஷ்மம், பித்தம்

இவைகள் நிறைந்த அதிபீபற்சமென்கிற நரகத்திலே விழுந்துவிடுகிறான். தண்டிக்கத்தகாதவனைத் தண்டிக்கிறவனும், பிராமணனுக்குச் சரீரதண்டனை செய்கிறவனும், ஸூகரமுகமென்கிற நரகத்திலே கரும்புபோல் ஆலையில் வைத்து அரைக்கப்பட்டு வருந்துகிறான். தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன் மேலே சொன்ன நரகங்களிலும், மற்றுமுள்ள நரகங்களிலும் விழுந்து வருந்தவே மாட்டான். தனுக்கோடியில் ஒரு தடவை ஸ்நானம்பண்ணுகிறவர் அசுவமேதபலனையும், துலாபுருஷதானபலனையும், ஆயிரம்கோதானபலனையும் பிரமஞானத்தையும் பெற்றுப்பாபத்தில் வெறுப்பு உண்டாகித் துக்கமொழிந்து, புத்திதெளிந்து ஸாலோக. ஸாமீப, ஸாரூப, ஸாயுஜ்யமென்கிற நாலுவகை முக்திகளையும் கிரமமாக அடைகிறான். தர்ம, அர்த்த, காம, மோட்சங்களி லெதை உத்தேசித்து ஸ்நானம்பண்ணுகிறானோ அவன் அதை யுடனேயடைகிறான். மஹாபாதகங்களைச் செய்தவனானாலும், ஸர்வபாபங்களையும் செய்தவனானாலும் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணினமாத்திரத்தில் அவைகளினின்றும் விடுபட்டுத் தர்மத்தில் புத்தியுண்டாகி ஐசுவரியம், கீர்த்தி, புத்தி, ஞானம், மனச்சுத்தி, முதலானவைகளை யடைகிறான். பதினாயிரம் பிரம்மஹத்தி செய்திருந்தாலும், பதினாயிரம் சுராபானம் பண்ணியிருந்தாலும், பதினாயிரம் சொர்ணஸ்தேயம் பண்ணியிருந்தாலும், பதினாயிரம் குருதல்பாமனஞ் செய்திருந்தாலும், அவர்களோடு கூடக் கோடி ஸம்ஸர்க்கபாபங்களைச் செய்திருந்தாலும், பஞ்சமஹாபாதகங்களுக்குச் சமானமான பாதகங்களைச் செய்திருந்தாலும், அவைகளெல்லாம் இந்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணின உடனே நசித்துப்போகின்றன. இதில் ஸந்தேகமேயில்லையென்று நான் எரிகிற மழுவை நாக்கில் வைத்துக்கொண்டு நிச்சயமாகச்சொல்லுவேன். இவைகளை யெல்லாம் அர்த்தவாதமென்று சொல்லுகிறவன் ஸர்வ கர்மங்களிலும் அநருகனென்று விலக்கப்பட்டு நரகத்திலே விழுகிறான். பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸமஸ்தபாபங்களையும் நீக்கி, இஷ்டகாமியங்களைக் கொடுத்து, அஞ்ஞானத்தைப்போக்கி, அத்துவைதஞான ஒளியைக்காட்டி, முக்தியின்பத்தையூட்டுகிற இந்தத்தனுக்கோடி தீர்த்தமிருக்கையில், அதை விட்டு வேறு தீர்த்தங்களில் மனிதர்கள் புத்தி செலுத்துகிறார்களே. ஆ! ஆ! இதென்ன மூடத்தனம், இதென்ன மூடத்தனம்! இதெ

ன்ன மூடத்தனம்! இந்தத்தனுக்கோடியின் மஹத்துவத்தை நா
னென்னவென்று சொல்லுவேன். இதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்
களுக்கு நரகபயமேயில்லை. தனுக்கோடியைப் பார்க்கிறவர்களும்
நமஸ்காரம் பண்ணுகிறவர்களும், துதிக்கிறவர்களும், ஸ்பரிசிக்கிற
வர்களும், அதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களும் மறுபடியும் பிறந்து
தாய் முலைப்பால் குடிக்கிறதேயில்லை என்று தனுக்கோடியின் மகி
மையைச் சூதபுராணிகரெடுத்துச் சொல்ல, ரிஷீசுவரர்கள் ஐயா!
சூதமுனிவரே! இந்தத் தீர்த்தத்துக்குத் தனுக்கோடியென்று
பேர்வந்த காரணமென்ன? இதை யெங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச்
சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

பூர்வம் ஸ்ரீராமர் லோககண்டகனான இராவணனைச் சங்காரஞ்
செய்து, விபீஷணனுக்கு இலங்கையில் பட்டங்கட்டிவைத்து,
சீதை, இலட்சுமணன், சுக்ரீவன் முதலான வானரவீரர்களோ
டு சித்தர், சாரணர், கந்தர்வர், வித்தியாதரர், ரிஷீசுவரர்கள்,
அப்ஸரஸ்திரீகள் முதலானவர்கள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்யத், திரிபுர
ஸம்ஹாரம்பண்ணின ஸ்ரீ ருத்திரமூர்த்தியைப் போலக் கையிலே
கோதண்டத்தை யேந்திக்கொண்டு, கந்தமாதனம் வந்து தங்கியிருந்
தார். அப்பொழுது தர்மத்தை யறிந்த விபீஷணர் அஞ்சலிபந்தஞ்
செய்துகொண்டு ராகவனைப் பார்த்துச் "சுவாமீ! உம்மால் கட்டப்
பட்ட சேதுமார்க்கமாகப் பலசாலிகளான இராஜர்கள் இலங்கைக்கு
வந்து தொந்தரவு செய்வார்கள். ஆகையால் இந்தச்சேதுவை உம்மு
டைய வில்லின் நுனியால் உடைத்துத் தகர்த்துவிடவேண்டும்"என்
று பிரார்த்திக்க, இரகுராமர் அப்படியே தமது தனுக்கோடியினால்
சேதுவை உடைத்துவிட்டார். பிராம்மணர்களே! ஆகையால் அந்
தத் தீர்த்தத்துக்குத் தனுக்கோடியென்று பேர்வந்தது. சாக்ஷாத்
ராமருடைய தனுக்கோடியினால் உப்புக்கடலிலுள்ள சேதுவைப்
பிளந்தகோட்டைத் தரிசிக்கிறவன் அநேக துக்கங்கள் நிறைந்த
கர்ப்பவாசத்தைக் காணாமல் மோக்ஷத்தை யடைகிறானென்றால்
அதில் ஸ்நானஞ்செய்கிறவன் அடைகிற பலன் இன்னதென்று
எனக்குத்தெரியாது. நர்மதாதீரத்தில் தபசு பண்ணினால் மஹா
பாதகங்கள் நீங்கும்; கங்கையாற்றங்கரையில் மரணமடைந்தால்
மோக்ஷமடைவான்; குருக்ஷேத்திரத்திலே தானம்பண்ணினால் பிர

ம்மஹத்தியாதி பாபங்கள் நீங்கும். தனுக்கோடியில் செய்கிறதபசும், அடைகிற மரணமும், கொடுக்கிற தானமும், மஹாபாதகங்களைப் போக்கி, அபீஷ்டசித்தியையுங் கொடுத்து, மோட்சத்தையுங் கொடுக்கிறது. முக்தியைக்கொடுக்கிற தனுக்கோடியைக் காணாதவரையில் ஒருவனுக்குப் பாபங்களாலும், உப பாதகங்களாலும் துன்பமுண்டாகிறது. தனுக்கோடியைக் கண்டவனுக்கு இருதயகமலம் மலர்ந்து, சகல சமுசயங்களும் நீங்கிப், பாபங்களெல்லாம் ஒழிகின்றன. தட்சிணசமுத்திரத்தில் விபீஷணருக்கு இதமுண்டாகும் பொருட்டு ஸ்ரீராமரால் கிழிக்கப்பட்டகோடுதான் சொர்க்கலோகம், பிரம்மலோகம், வைகுண்டம், சிவலோகம் முதலானவைகளுக்குப போகிறவழியாகும். இதில் சந்தேகமில்லை. தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறது சமஸ்த யாகங்களுக்கும், சகலமான தானங்களுக்கும், மந்திரங்களுக்கும் மேலானது. தனுக்கோடியைத் தரிசிக்கிறவனுக்குக் காயக்கிலேசமுண்டாக்குகிற தபசுகளாலும், யாகங்களாலும், வேதங்களாலும், சாஸ்திரங்களாலும் என்ன பிரயோசனம்? தனுக்கோடி ஸ்நானம் கிடைக்கப்பெற்றவனுக்குக், கரிய யமுனாநதி, வெண்மையான கங்காநதி முதலான தீர்த்த ஸ்நானங்கள் என்னத்துக்கு? ஒருவனுக்குத் தனுக்கோடி தரிசனம் கிடைத்தால் முக்திக்காகக் காசியில் மரணமடைகிறதை யேன்விரும்புகிறான்! தனுக்கோடியில் மூன்றுநாள் ஸ்நானம்பண்ணி, உபவாசமிருந்து, சொர்ணதானம், கோதானங்கள் செய்யாதவன் எந்நாளும் தரித்திரனாகவே இருப்பானென்பதில் சந்தேகமில்லை. தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறதினால் வருகிறபலன் வெகு தக்ஷிணை கொடுத்து அக்கினிஷ்டோமாதி யாகங்களைச் செய்தவனாலும் வருகிறதில்லை. இது சத்தியம், சத்தியம். தனுக்கோடி தீர்த்தமானது சர்வதீர்த்தங்களிலும் உயர்வானதென்று சொல்லுகிறார்கள். உலகத்தில் விளங்காநின்ற பதினாயிரம்கோடி தீர்த்தங்களும், அஷ்டவசுக்களும், ஆதித்தியர்களும், ருத்திரர்களும், மருத்துக்களும், சாத்தியர்களும், கந்தர்வர்களும், சித்தர்களும், வித்தியாதரர்களும், இன்னமுள்ள தேவர்களும், பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களும், பார்வதி, இலட்சுமி சரஸ்வதிகளும் இந்தத் தனுக்கோடி தீர்த்தத்தில் சதாவாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தனுக்கோடிக் கரையிலே

தேவர்களும், ரிஷிகளும் தபசுசெய்து, சகல சித்திகளையும் அடைந்தார்கள். இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிப் பிதுர்க்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் திருப்திசெய்வித்தால் அவன் ஸமஸ்தபாபங்களினின்றும் விடுபட்டுப் பிரம்மலோகத்திலே மகிமையோடு வாழ்ந்திருப்பான். இங்கே பக்தியோடு ஒரு பிராம்மணனுக்கு அன்னங்கொடுக்கிறவன் இகலோகத்தில் சகல போகங்களையும் அனுபவித்துப், பரத்திலேயும் சுகத்தை அடைகிறான். கந்தமூலபலங்களைத் தின்று தபசுபண்ணச் சக்தியில்லாதவனும், அசுவமேதயாகஞ் செய்யச் சக்தியில்லாதவனும், இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் அந்தப்பலன்களை யடைகிறான். நான்கு வருணங்களில் எந்தவருணத்தானாயிருந்தாலும் இந்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணினால் அவன் இழிவான ஜன்மத்தை யடைகிறதேயில்லை. சூரியன் மகரராசியி லிருக்கிற மாகமாசத்திலே இந்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுடைய பலத்தையென்னாற் சொல்லிமுடியாது. மாகமாசத்திலே தனுக்கோடி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவர்கள் ஆணாயிருந்தாலும் பெண்ணாயிருந்தாலும் ஜன்மமுதல்கொண்டு செய்த பாபங்கள்போய், கங்காதி ஸர்வதீர்த்த பலனையடைந்து, அக்ஷயலோக போகங்களை யனுபவித்து மோக்ஷசாம்பிராஜ்யபதத்தையு மடைகிறார்கள். ஸமஸ்தமான தேவர்களிலும் எப்படி ஸ்ரீராமன் உத்தமனோ அப்படியே சர்வதீர்த்தங்களிலும் இந்தத் தனுக்கோடி உத்தமமானது. மாகமாசம் முப்பது நாளும் இந்திரியங்களை யடக்கிக்கொண்டு நியமப்படி யிந்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுக்குப் பிறப்புக்கிடையாது. ஒரேவேளை போஜனஞ் செய்துகொண்டு கோபத்தையடக்கி யிந்தத் தனுக்கோடியில் மாகமாசம் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் பிரம்மஹத்தியாதி மஹா பாதகங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். மாகமாசத்தில் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணி, மாசக்கடைசியில் சிவராத்திரி தினத்தில் நிராஹாரனாயிருந்து இந்திரிய நிக்கிரகம்பண்ணி, இராத்திரி கண்விழித்திருந்து, சாமந்தோறும் இராமநாத லிங்கத்தை விதிப்படி யர்ச்சனைபண்ணி, மறுநாள் சூரியோதயமானவுடன் தனுக்கோடியிலும் மற்றுமுள்ள தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் பண்ணி நித்திய கர்மங்களை நிறைவேற்றி, இராமநாதனை மறுபடியும் தரிசித்து நமஸ்காரஞ் செய்து, தன் சக்திக்கேற்றபடி பிராமணர்களுக்கு அன்னம் கொடுத்து, கூடியமட்டும் பூமி, பசு திலம்,

தானியம், தனம், இவைகளை யவர்களுக்குத் தானங்கொடுத்தும், அவர்களுடைய அநுமதியின் பேரில் மௌனமாயிருந்து போஜனஞ் செய்கிறவனுக்கு மஹேச்வரரான இராமநாதர் அவன்செய்த சகல பாபங்களையும் அழித்துப் புக்திமுக்திகளையுங் கொடுக்கிறார். ஆகையால் முனீசுவரர்களே! முமுட்சுக்கள் மாகமாசத்தில் அவசியம் தனுக்கோடி ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும். அர்த்தோதய மஹோதய புண்ணியகாலங்களில் தனுக்கோடி ஸ்நானஞ்செய்கிறவர்களுக்குச் சகல பாபங்களும் நாசமாய்ப்போய், மும்மூர்த்திகளும் வசப்படுகிறார்கள். அவன் அத்துவைத ஞானசாஸ்திர விசாரணையில்லாமலே சாயுஜ்யமடைகிறான். அர்த்தோதய மஹோதய கால ஸ்நானமானது பாபிகளுக்குப் பிராயச்சித்தமாக மநுவாதிகளாலே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப்புண்ணிய காலங்களில் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன் யக்ஞங்களைச் செய்யாமலே யக்ஞத்தின் சம்பூர்ணபலனை யடைவதில் சமுசயமில்லை. சந்திரசூரிய கிரஹணகாலங்களில் இந்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுடைய புண்ணியபலனை ஆதிசேஷனாலுஞ் சொல்லி முடியாது. மேலேசொன்ன கிரஹண புண்ணியகாலஸ்நானம் பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாகவும் ஸர்வதீர்த்த பலனைக்கொடுக்கிறதாகவும், மோட்சமார்க்கமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புக்திமுக்திகளை அபேட்சிக்கிறவன் அர்த்தோதய மஹோதய புண்ணிய காலங்களிலும், சந்திரசூரிய கிரஹணபுண்ணிய காலங்களிலும் அந்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ண வேண்டியது.

ஆகையால் முனிவர்களே! நீங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டொழித்து, மஹா புண்ணியமாயும், புக்திமுக்திகளைக் கொடுக்கிறதாயுமிருக்கிற தனுக்கோடிக்குப்போய், அங்கே பிதுர்க்களைக் குறித்துப் பிண்டமிடுங்கள். இங்கே பிண்டம் போட்டால் பிதுர்க்களுக்குக் கற்பகாலந் திருப்தியுண்டாகிறது. சேதுமூலம், தனுக்கோடி, கந்தமாதனம், இந்த மூன்றையும், ஸ்ரீராமர் பிதுர்க்களுக்குப் பிண்டமிடுகிற ஸ்தானங்களாக நியமித்திருக்கிறார். இந்த இடங்களில் பிண்டமிடுவீர்களானால் நீங்கள் பிதுர் ரிணங்களினின்றும் முக்தராவீர்கள். இந்த மூன்றிடங்களுக்கும் ரிணமோட்சமென்று பெயர். ஆகையால் நீங்கள் கட்டாயமாகத் தனுக்கோடியை ஸேவியுங்கள். இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினீரானால்

துரோணபுத்திரனாகிய அசுவத்தாமன் ஸுப்தமாரண தோஷத் (தூங்குகிறவர்களைக் கொல்லுகிற தோஷம்) தினின்றும் பரிசுத்தனானன். இந்தவிதமாகத் தநுஷ்கோடி வைபவத்தை உங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் பிரமஹத்தியாதி மஹா பாதகங்களையும் நீருக்கிச் சகல போக போக்கியங்களையும் அனுபவித்து அந்தத்தில் மோட்ச சாமபிராஜ்யத்தையும் காணியாட்சியாகப் பெற்றுப் பேரானந்தத்தையும் அனுபவிப்பார்கள்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தோராவது

அசுவத்தாமா தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணி ஸுப்தமாரண தோஷம் நீங்கின

அத்தியாயம்.

சௌனகாதியர் சூதரைப்பார்த்து, ஐயா! பௌராணிகோத்தமரே! அசுவத்தாமா ஸுப்தமாரணதோஷத்தைச்செய்வானேன்? தனுக்கோடியிலெப்படி யவருக்குப் பாபவிமோசனமாயிற்று? சிரத்தையுடைய எங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும். உமது வாக்காகிய அமிர்தத்தைப் பானஞ்செய்யச் செய்ய எங்களுக்குத் திருப்தியாகவில்லையே! என்று சொல்லச், சூதர் தம் குருவாகிய வியாசமுனிவரைத் தியானஞ்செய்து சொல்லத்தொடங்கினார்.

பிராம்மணோத்தமர்களே! பாண்டவர்களுக்குந் திருதராஷ்ட்ரர்களுக்கும் இராஜ்யவிஷயமாகக் கலகம் உண்டாகிப் பதினெட்டு அக்குரோணி சேனைகளோடு குருக்ஷேத்திரத்தில் யுத்தஞ்செய்யச், சந்தனுகுமாரனாகிய பீஷ்மர் பத்துநாள் யுத்தஞ்செய்து அடிபட்டு சரசயனத்தில்படுத்திருக்கத், துரோணர் ஐந்துநாள் யுத்தம்பண்ணி யிறந்தார். கர்ணன் ஒருநாள், சல்லியன் ஒருநாள், யுத்தம்செய்திறந்தார்கள். பதினெட்டாம்நாள் துரியோதனன் யுத்தஞ்செய்து பீமசேனன் கதையால் தொடையிலடிபட்டு விழுந்து இரணகளத்தில் தவித்துக்கொண்டு கிடக்கையில், திருஷ்டதும்மன், சிகண்டி முதலான ஜயங்கொண்ட ராஜர்களெல்லாரும் சங்கத்தொனி செய்துகொண்டு சந்தோஷத்தோடு அதிவேகமாகத் தங்கள் தங்கள் கூடாரம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். பின்பு மஹாவீரர்களானபாண்டவர்களும், கிருஷ்ணர், சாத்தியகி முதலானவர்களோடு துரியோதனன் கூடாரத்துக்குள்ளே புகுந்து, அங்கே காஷாய வஸ்திரந்தரித்திருந்த விருத்த மந்திரிகள், ஸ்திரீ இரட்சகர்களான அலிகள், இவர்கள் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணி வணங்க, அங்கிருந்த திரவியங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு, அந்தக் கூடாரத்தில் வசிக்க எண்ணங்கொண்டி

ருக்கையில், ஸ்ரீகிருஷ்ணர் நாம் க்ஷேமத்தோடு இருக்க விரும்பினால்
கூடாரத்தில் தங்கக்கூடாது என்று சொல்லி, அவர்களையழைத்துக்
கொண்டு வெளியில்வந்து ஓகவதி நதிக்கரைபோய்ச் சேர்ந்து அங்
கே இராத்திரிமுழுவதும் சுகமாக வசித்திருந்தார்கள்.

இது இப்படியிருக்கச் சாயங்காலவேளையில் கிருதவர்மா,
கிருபாசாரி, அசுவத்தாமாவாகிய மூன்று பேர்களும் துரியோதன
னிடம் வந்து, பீமசேனனுடைய கதையினால் தொடையிலடிபட்டுத்,
தேகமெல்லாம இரத்தமொழுகப், புழுதியில் புரண்டுகொண்டு
இரணகளத்தில் கிடப்பதைக்கண்டு துக்கப்பட, துரியோதனனும்
அவர்களைப் பார்த்துக் கண்களில் தாரை தாரையாய் நீர்பெருக
அழுதான். அப்பொழுது அசுவந்தாமா கோபத்தினால் ஜொலித்
துக் கண்கள் விசாலமாகக், கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு விம்மி
யழுது நாக்குழறத் துரியோதனனைப் பார்த்து, " இந்த அற்பர்கள்
என் தகப்பனாரைக் கபடமாய் இரணகளத்தில் கொன்றதைப்பற்
றிக்கூட எனக்கு வருத்தமுண்டாகவில்லை. இரணகளத்தில் விழு
ந்து கிடக்கிற உன்னைப் பார்க்கும்போது என் வயிறு எரிகிறது.
நான் சொல்லும்வார்த்தையைக்கேளு. நான் செய்தபுண்ணியத்தின்
மேலாணையிட்டுத் தருகிறேன். இந்தக் கிருஷ்ணன் பார்த்துக்கொ
ண்டிருக்கும்போதே ஸ்ருஞ்சயர்களோடுகூடப் பாண்டவர்களை
இன்றிரவுக்குள்ளாக நாசஞ்செய்து விடுகிறேன். எனக்கு உத்தரவு
கொடு." என்று சொல்ல, அதுகேட்ட துரியோதன மஹாராஜன்
அப்படியே யாகட்டுமென்றுசொல்லிக், கிருபாசாரியாரைப்பார்த்து
" அசுவததாமாவுக்குச் சேனாபதியாக அபிஷேகஞ்செய்து விடும் "
என்றுசொல்ல, அவருமப்படியே அபிஷேகஞ் செய்யப், பிறகு அபி
ஷேகம்பெற்ற அசுவத்தாமாவும் துரியோதனனைக் கட்டியணைத்துக்
கிருதவர்மன், கிருபாசாரியாரோடு கூடக் கோபத்தோடும் அதிவேக
மாய்ப் புறப்பட்டுத் தட்சணமுகமாகச்சென்று அஸ்தமனத்துக்கு
முன்னாலே ஜயிக்கினைத்துப, பாண்டவர்கள் கூடாரத்தருகில்போ
ய்ப் பாண்டவசேனையின் ஆரவாரத்தைக் கேட்டுப், பாண்டவர்கள்
துரத்துவார்கள் என்கிற பயத்தினால் கீழ்முகமாக ஓடிச், சிரமத்
தாலே வருந்தி, நானாவிதவிருட்சங்கள், கொடிகள் நிறைந்ததாயும்,
அநேக மிருகங்கள் பட்சிகள் குலாவிக்கொண்டிருப்பதாயும், நிறை
ந்த ஜலத்தினால் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற தடாகங்களும், தாமரை
நீலோத்பலங்கள், செங்கழுநீர் முதலியமலர்களால் நிறைந்த ஏரி

களுமுள்ள ஒரு பெரியகாட்டைக் கண்டு, அதனுள்ளே புகுந்து, தண்ணீர் குடித்துக், குதிரைகளுக்குந் தண்ணீர்காட்டி, யநேகம்கிளைகள் நிறைந்த பெரிய ஆலமரத்தைக்கண்டு, அதனடியில் இரதத்தை நிறுத்திக் குதிரைகளை யவிழ்த்துவிட்டு, ஸ்நானம்பண்ணிச் சாயம் ஸந்தியை முடித்தார்கள். சூரியனும் மலைவாயில் விழுந்து ஒளிமழுங்கியது. இருள்நிறைந்த இரவுவந்தது. பகலிலுலாவும் ஜந்துக்களெல்லாம் படுத்துத்தூங்கின. இரவில் சஞ்சரிக்கும் ஜந்துக்கள் இங்கும் அங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தன. கிருதவர்மன், கிருபாசார்ர், அசுவத்தாமா மூவரும் ஏக்கங்கொண்டு ஆலமரத்தடியிலுட்கார்ந்தார்கள். அதிக பராக்கிரமசாலிகளும், சுகமானபடுக்கையில் தூக்கமில்லாமல் படுக்கத்தக்கவர்களுமான கிருபர், கிருதவர்மனிருவரும் தரையின்மேலே படுத்துக்கொண்டு தூங்கினார்கள். துரோணபுத்திரனாகிய அசுவத்தாமன் மாத்திரம் கோபத்தால் மனங்கலங்கிப்பாம்பு போலச் சீறிக்கொண்டு தூங்காமல் விழித்திருந்தான். பயங்கரமான வனத்தை நாலாபக்கத்திலும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபொழுது அநேகங் காகங்கள் தங்கியிருந்த ஒரு ஆலமரம் கண்ணுக்குத்தோன்றியது. காகங்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் வந்து அதின் கிளைகளில் தங்கிச் சுகமாய்த் தூங்குவது வழக்கம். அப்படி யவைகள் நிர்விசாரமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபொழுது செம்பட்டவர்ணமான குரூரசரீரத்தையுடைய ஒரு பெரிய கோட்டான் பயங்கரமாயும் கர்ணகடூரமாயு மிருக்கிற சப்தத்தைச் செய்துகொண்டு அந்த ஆலமரத்தை நோக்கிவந்து, அதில்புகுந்து, கிளைக்குக்கிளைதாவி, யவைகளில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த காகங்களில் சிலவற்றின் சிறகுகளை ஒடித்தும், சில காகங்களின் கழுத்துகளையும் கால்களையும் முறித்தும் சின்னாபின்னப் படுத்திவிட்டுக், காகங்களெல்லாம் கைகால்முறிந்து ஆலமரத்தைச்சூழ விழுந்துகிடப்பதைக் கண்டு சந்தோஷத்தா லிறுமாந்திருந்தது. இந்த மாதிரியாகக் கோட்டான் செய்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அசுவத்தாமன் "நானுமென் சத்துருக்களை யிவ்விதமாக இராக்காலத்தில் சங்கரித்துவிடுகிறேன். நேர்வழியில் யுத்தம்பண்ணினால் பாண்டவர்களை ஜயிப்பது கஷ்டம்; ஆகையால் ஜயசாலிகளான அவர்களைக் கபடமாய்த்தான் கொல்லவேண்டும்; துரியோதனன் முன்னால் அவர்களைக் கொல்கிறேனென்று பிரதிக்ஞையும்பண்ணியிருக்கிறேன்; நேர்வழியில் சண்டைசெய்தால் எனக்குப் பிராணபாயம் வந்துவிடும். தந்தி

ரமாய் யுத்தம்பண்ணினல் சத்துருக்களையுங் கொல்லலாம், ஜயத்தையும்பெறலாம்; க்ஷத்திரிய தர்மத்தை யனுசரிக்கிறவன் சர்வஜனங்களாலும் நிந்திக்கப்பட்ட காரியத்தைச்செய்தாவது சத்துருஜயம் பண்ணவேண்டும்; பாண்டவர்களும் துரியோதனன் விஷயத்தில் அக்கிரமஞ்செய்திருக்கிறார்கள். சத்துரு சைனியங் களைத்திருக்கிற பொழுதும், ஆறு முதலியவற்றைத் தாண்டும்பொழுதும், சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுதும், பிரயாணம் போகும்போதும், ஊருக்குள்ளே நுழையும்போதும், அர்த்தராத்திரியில் படுத்துத் தூங்குகிறபோதும், இரணகளத்தில் ஆயுதத்தை யெறிந்திருக்கும் போதும், துணைபலமில்லாம லிருக்கும்போதும் சத்துருக்களைக் கொல்லலாமென்றுபெரியோர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற சத்துருக்களை நாம் கொல்வது யுக்தம்" என்று தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு, தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருபர், கிருதவர்மனிவர்களை யெழுப்பி, ஒரு முகூர்த்தகாலம் யோசனைபண்ணிப், "பார்த்தீர்களா! பல்சாலியான துரியோதனனிறந்து கிடக்கிறான்; அற்பர்களான பாண்டவர்கள் அவனைக்கொன்றுவிட்டார்கள்; நெஞ்சிலிரக்கமில்லாத பீமசேனன் துரியோதனன் தலைமேலே காலைவைத்தானும். ஆகையால் நடுராத்திரியில் பாண்டவர் கூடாரத்துக்குப் போய்ச்சுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறவர்களை நானவித அஸ்திரசஸ்திரங்களாலே கொன்றுவிடலாம்" என்றுசொன்னான். அதுகேட்ட கிருபாசாரியர், "அப்பா தூங்குகிறவர்களையும், நிராயுதபாணிகளா யிருப்பவர்களையும், வாகனமில்லாதவர்களையும், கொல்வது தர்மமல்ல; இந்தச்செய்கை உலகத்திலும் புகழப்படாது. ஆகையால் நான் சொல்வதைக்கேள்; அக்கிரமஞ்செய்யாதே; திருதராஷ்டிரன், பதிவிரதையான காந்தாரி, விதுரன் முதலியவரைக் கண்டுகேட்போம்; அவர்கள் சொல்லுகிறபடி செய்வோம்" என்று சொல்ல, அசுவத்தாமா, "மாமா! பாண்டவர்களெல்லாரும் என் தந்தையைக்கபடமாகக்கொன்றது என்மர்மஸ்தானங்களை ரம்பம் போல்அறுக்கிறது. திருஷ்டத்யும்மன் நான் துரோணரைக் கொன்றேனென்று ஜனங்களுக்கு முன்னாலே சொல்லிக்கொள்வதை நானெப்படிக் கேட்பேன்? மாமா! இந்தப்பாண்டவர்கள் நீங்களும் ஸமஸ்தமான ராஜர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க அநியாயம் பண்ணினார்களே? அது உமக்குத் தெரியாதா? திருஷ்டத்யும்மன் நிராயுதபாணியாயிருக்கிற என்தகப்பனைக் கொல்லவில்லையா? சந்தனுக்கு

மாராஜன பீஷ்மர் வில்லையும் ஆயுதங்களையுமெறிந்து நிராயுதராயிருக்கையில் சிகண்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுனன் கொல்லவில்லையா? இதேமாதிரியாக மற்றவர்களையும் கபடமாய்க் கொல்லவில்லையா? அப்படியே நானும் இராத்திரியில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறவர்களைக் கொன்றேதீருவேன்" என்று சொல்லிக்குதிரையை இரதத்தில் பூட்டிச் சத்துருவிருக்கிற இடத்தைநோக்கிப் புறப்பட்டுப்போனான். கிருதவர்மன், கிருபர் இருவரும் கூடப்போனார்கள். அப்பொழுது கூடாரத்துக்குள்ளிருந்த ஜனங்களெல்லாரும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அசுவத்தாமா கூடாரவாசலில்போய்க், கருணாநிதியான பரமசிவனைத் தியானித்து ஒரு அகலமான கத்தியைப் பெற்றுக்கொண்டு, கிருதவர்மன், கிருபாசாரி யிருவரையும் வாசலிலே வைத்துவிட்டுத், தானுள்ளேபுகுந்து, கத்தியைச் சுழற்றிக்கூடார முடியச்சுற்றிவந்து திருஷ்டத்யும்னனுடைய கூடாரத்துக்குப்போய் அங்கே பகலில் சண்டைசெய்த சிரமத்தால் சுகமாய்த்தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற சேனைகளின் மத்தியில் வெள்ளைநிறமான படுக்கையில் படுத்துத்தூங்கின திருஷ்டத்யும்மனைத் தன் காலாலுதைக்க, அவன் படுக்கையை விட்டெழுந்திருந்து கண்ணைவிழித்து எதிரில் அசுவத்தாமா நின்றுகொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான். பலசாலியான அசுவத்தாமன் அவன் தலைமயிரைப்பிடித்துக்கையாலே கசக்கிப்பூமியில் தள்ளிவிட்டான். திருஷ்டத்யும்மனுக்குத் தூக்கந்தெளியாமலும் பயமதிகமாயிருந்தபடியினாலும் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் சும்மாவிருந்தான். அசுவத்தாமன் திருஷ்டத்யும்மனுடைய மார்பிலேகாலைவைத்து மிதித்துக்கொண்டு வில்நாணியால் கழுத்திலேகட்டி, அவன் கதறக் கதற இழுத்துக்கொண்டு வந்து, ஆட்டை அறுப்பதுபோல அறுத்துவிட்டான். அப்படியே யுதாமன்யு, உத்தமௌஜா, சிகண்டி, துரோபதியின் புத்திரர்களான உபபாண்டவர்கள், மிகுந்த சோமர்கள், இவர்களையும் திருஷ்டத்யும்மனுடைய எல்லாச் சேனைகளையும் வெட்டியெறிந்தான். அசுவத்தாமனுக்குப்பயந்து வெளியிலோடினவர்களை வாசலிலிருந்த கிருதவர்மன், கிருபாசாரியாரிருவரும் பிடித்து அடித்துக் கொன்று யமன்வீட்டுக்கு அதிதிகளாயனுப்பி விட்டார்கள். மஹா பலசாலிகளான மூவரும் பாண்டவர்கூடாரத்தை யிப்படியாக அழித்து நாசம்பண்ணப் பிரளயகாலத்தில் உலகமிருப்பது போல அந்தக்கூடாரங்கள் சூனியமாய்விட்டன. இப்படிப் பாஞ்சாலக் சேனையின் கூடாரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டு, பாண்டவர்களுக்குபய

ந்து நடுநடுங்கி அதிவேகமாய்த் தனித்தனியே பிரிந்து ஓடிப்போனார்கள். அசுவத்தாமா ரேவா நதிக்கரை போய்ச்சேர்ந்தான். அவ்விடத்திலே புண்ணியகதைகளைப் பேசிக்கொண்டும், வேதவிசாரம் செய்துகொண்டும் தபசிலிருந்த முனிவர்கள் அசுவத்தாமனுடைய கெட்டசெய்கையைத் தங்கள் யோகபலத்தால் தெரிந்துகொண்டு, அவனைப்பார்த்து. "ஐயா! உம்மைப் பார்த்ததனாலேயே யெங்களுக்குப் பாபம் வரும்; உம்மோடு பேசினால் பதினாயிரம் பிரம்மஹத்தி தோஷம் வந்துவிடும்; ஆகையால் இந்த ஆசிரமத்தில் நில்லாமல் ஓடிப்போம்." என்று சொல்லக்கேட்ட அசுவத்தாமன் வெட்கப்பட்டு, முனிவர்களிருந்த அந்த ஆசிரமத்தை விட்டுப்போய் கங்கை முதலான தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணி அங்குள்ள மஹாத்மாவான பிராமணர்களாலே நிந்திக்கப்பட்டுக் கடைசியாகப் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ள விரும்பிப், பதரிகாசிரமத்தில் தபசுபண்ணிக்கொண்டிருந்த வியாசரைக்கண்டு, பக்தியுடனே நமஸ்காரம் பண்ணிச் சரணமடைந்தான். வியாசர் அவனைப்பார்த்து, "நீ தூங்குகிறவர்களைக் கொன்ற மஹாபாபி; உன்னோடு பேசினால்கூட எனக்குப் பாபம் வந்துவிடும்; இந்த ஆசிரமத்தில் நில்லாதே; ஓடிப்போ." என்று சொல்ல, அசுவத்தாமன், "ஐயா எல்லாரும் என்னை நிந்திக்கிறார்களென்று நானும்மைச் சரணமடைந்தேன் நீரும் இப்படிச் சொல்லிவிட்டா லெனக்கார்கதி? நான் செய்த பாபநிவர்த்திக்கு ஒரு பிராயச்சித்தம் எல்லாந்தெரிந்த நீரே விதிக்கவேண்டும்." என்று பிரார்த்தித்தான். அப்பொழுது அவர் வெகுகாலந் தியானம் பண்ணித், "துரோணபுத்திரனே கேளு; இந்தப்பாபத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் ஸ்மிருதியில கிடையாது; ஆனாலும் ஒரு உபாயம சொல்லுகிறேன். தட்சிணசமுத்திரத்தில் விளங்காநின்ற முக்தியைக் கொடுக்கும்படியான இராமசேதுவில் தனுக்கோடியென்கிற பாபநாசனமான ஒரு புண்ணியதீர்த்த மிருக்கிறது; அதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்குப் பிரம்மஹத்தியாதிசகல பாபங்களும் ஒழிந்து துர்ச்சொப்பனம், நரகதுன்பம், அகாலமிருத்தியு, தாரித்திரியம் இவைகள் விலகி, ஆயுசு, சாந்தி, காந்தி, சித்தசுத்தி, விஜயம் முதலான மங்களங்களெல்லாம் உண்டாகிச், சர்வாபீஷ்டமுங் கைகூடிச் சொர்க்கமும், மோட்சமும் சித்திக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட தனுக்கோடியில் ஒருமாசகாலம் நாள்தவறாமல் ஸ்நானம் பண்ணுவாயானால் ஸுப்தமாரண தோஷத்தினின்றும் விட்டு நீ பரிசுத்தனாவாய்; நான் சொன்னதை உடனே கேளு." என்று சொல்ல, அசுவத்தாமனுமப்படியே தனுக்கோடிபோய்ச் சேர்ந்து ஒருமாசகாலம் சங்கல்ப பூர்வமாக மூன்றுவேளையிலும் ஸ்நானம்

பண்ணி, இராமநாதரைத் தரிசித்துவந்தான். முப்பதாம் நாள் ஸ்நானம் பண்ணிப் பஞ்சாட்சரத்தை ஜபித்து உபவாசம் பண்ணி, இராத்திரியில் இராமநாதர் சன்னிதியில் கண்விழித்துக்கொண்டிருந்து, பொழுது விடிந்தவுடனே சங்கற்ப பூர்வமாகத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணி, இராமநாதரைப் பக்தியோடு சேவித்துத் துதித்து, ஆனந்தக் கண்ணீர்பெருக, இராமநாதருக்கு முன்னாலே கீர்த்தனம் பண்ணினான். அப்பொழுது பகவான் பிரசன்னராய் அவனுக்கெதிரில்தோன்ற, அசுவத்தாமன்ஸ்துதிக்கஆரம்பித்தான்.—"கருணைக்கடலே! தேவதேவேசா! சங்கரா! ஆபத்தாகிற சமுத்திரத்திலே மூழுகினவர்களுக்கு ஓடம்போன்ற திருவடியுடைய மஹாதேவா! தூர்ஜடி! நீலலோகிதா, உமாகாந்தா, விருபாட்சா, சந்திரசேகரா, உமக்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்; மிருத்தியுஞ்செயா, திரிணேத்திரா, பார்வதிபதீ, திரிபுரஸம்ஹாரா, சம்பூ, பிநாகபாணீ, திரியம்பகா, வந்தனம் வந்தனம்; அநந்தன் முதலான மாஹாநாகங்களை ஆபரணமாக அணிந்த சூலபாணீ, கங்காதரா, மிருடா, அவ்யயா, பாபக்கூட்டிலேயிருந்து என்னைக் கிருபாகடாட்சத்தினாலே விடுவித்துக் காப்பாற்றியருளவேண்டும்." என்று துதித்த அசுவத்தாமனைப் பார்த்து மஹாதேவன் சந்தோஷப்பட்டு, "அசுவத்தாமா! தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணினதினால் உனக்கு ஸுப்தமாரண தோஷம் நீங்கிப்போய்விட்டது. நான் பிரத்தியட்சமாயிருக்கும் பொழுது உனக்கு எதுதான் துர்லபம்? உனக்கிஷ்டமான வரத்தைக்கேள்" என்று சொல்லத் துரோணபுத்திரனாகிய அசுவத்தாமனும், "மஹேசுவரா! உம்மைத் தரிசிக்கமாத்திரத்திலே நான் கிருதார்த்தனாய்விட்டேன்; பாபிகள் கோடி ஜன்மம் எடுத்தாலும் உம்மைக் காணமாட்டார்கள்; ஆகையால் உம்முடைய சரணாரவிந்தங்களில் அசஞ்சலமான பக்தியொன்றே எனக்குவேண்டும். இந்த வரத்தையே நான் விரும்புகிறேன்." என்று சொல்ல, மஹாதேவன் அப்படியே யாகட்டுமென்று சொல்லி அசுவத்தாமன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்தர்த்தானமாய்விட்டார். அசுவத்தாமன் கோடிதீர்த்த ஸ்நானத்தினாலே பரிசுத்தனான பிறகு மஹரிஷிகளெல்லாரும் அவனைப் பரிசுத்தனென்று அங்கீகாரம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே துரோணபுத்திரனாகிய அசுவத்தாமனுக்குப் பாபநிவர்த்திசெய்து பரிசுத்தத்தைக் கொடுத்த தனுக்கோடிமகிமையை யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் பக்தியுடனே படிக்கிறவரும்

கேட்கிறவரும். சகல பாபங்களையும் உதறிவிட்டுச் சிவலோகம் போய்ச் சிறப்புடனே வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

முப்பதிரண்டாவது

தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணித் தர்ம்மகுப்தன் பைத்தியம் நீங்கின

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரணியவாசிகளே! தனுக்கோடியின் மகிமையை யின்னமும் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், சிரத்தையுடன் கேளுங்கள். பூர்வகாலத்தில் சந்திரவம்சோற்பவனான நந்தன் என்கிற மஹாராஜாவானவர் தர்மத்தோடு நாலுசமுத்திரத்துக் குட்பட்ட பூமியை ஆண்டுவந்தார். இப்படி யிருக்கையில் அவருக்குத் தர்ம்மகுப்தன் என்கிற பிள்ளைபிறந்து, இராஜ்யபாரத்தை வகிக்கும் வயதுவந்தபோது, நந்தமஹாராஜாவானவர் இராஜ்யத்தைப் புத்திரன் கையில் ஒப்புவித்துவிட்டு, இந்திரியங்களை நிக்கிரகம்பண்ணி ஆகாரத்தை ஒடுக்கித், தபசுபண்ணுவதற்காகத் தபோவனம் போய்ச்சேர்ந்தார். பிறகு தர்மத்தையும் நீதியையுமறிந்தவனான தர்மகுப்தன் பலவிதமான யாகங்களைச் செய்து, இந்திரன் முதலான தேவர்களையும், தனம் பூமிகளைக் கொடுத்துப் பிராமணர்களையுஞ் சந்தோஷப்படுத்தித் தர்மமாய் இராஜ்யபாரம் நடத்திக்கொண்டு வரும்போது, பிரஜைகளெல்லாரும் தத்தம்வருண ஆசிரமகிரமந்தவறாமலும், சோராதி பீடைகளில்லாமலும் சுகமாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் தர்மகுப்தன் குதிரைமேலேறிக்கொண்டுவேட்டையாடுவதற்காகக் காட்டுக்குப்போய்த் திக்குகளையளாவிக்கொண்டிருக்கின்ற தமாலம், தாலம், இந்தாலாம், குரவம் முதலிய விருட்சங்களடர்ந்து, சிங்கம், வியாக்கிரம்முதலான மிருகங்களாலே பயங்கரமாயும், தடாகங்களில்தாமரை, செங்கழுநீர், அல்லி, நீலோ

நீலம் முதலிய மலர்களில் மதுவையுண்டு மயங்கிக்கிடக்கும் வண்டுகளின் ரீங்காரத்தொனியானது திகந்தமளவும் பரவவும், தவம் புரியும் தபோதனர்கள் நிறைந்திருப்பதுமான அந்தக் காட்டிலே சுற்றித்திரிந்து கொண்டிருக்கையில் சூரியன் அஸ்தமானமாய், திக்குகளெல்லாமிருளும்படி யிராத்திரி வந்தது! இராஜனும் சாயம் சந்தியைமுடித்து வேதமாதாவாகிய காயத்திரியை ஜபித்து, கரடி சிங்கம் முதலிய மிருகங்களால் துன்பமுண்டாகுமோவென்று பயந்து ஒருமரத்தின்மேலேறி யுட்கார்ந்திருந்தபோது, சிங்கத்தைக் கண்டு பயந்து ஓடிவந்த ஒருகரடியானது அந்த மரத்தினமேலேறி, மஹாபல பராக்கிரமசாலியான அந்த ராஜாவைகண்டு, "ஐயா, நீர் பயப்படாதேயும்; ஒரு பெரியசரீரத்தையும், தெற்றுப்பல்லையும் உடைய பலமுள்ள ஒருசிங்கமானது என்னை மிரட்டிக்கொண்டு வந்து இந்த மரத்தடியி லுட்கார்ந்திருக்கிறது. இராத்திரிமுன் பாதியில் நான் விழித்துக்கொண்டிருந்து உம்மைக் காப்பாற்றுகிறேன். பின் பாதியிரவில்நீர்விழித்துக்கொண்டிருந்து என்னைக் காப்பாற்றும். இப்படி யிராப்போதைக் கழிப்போம்." என்று சொல்லிற்று. அரசனும் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் சிங்கம் கரடியைப்பார்த்து, "ஓ கரடியே, தூங்குகிற இராஜனை யென்னிடந் தள்ளிவிடு" என்று சொல்ல, தர்மந்தெரிந்த கரடியானது சிங்கத்தைப் பார்த்து "ஏ மிருகேந்திரா! உனக்குத்தர்மந் தெரியாது; நம்பினவர்களைக் கைவிட்டவர்க்கு மஹாகஷ்டங்கள் நேரிடுகின்றன. மித்திரத் துரோகிகளின் பாபம் பதினாயிரம் யாகம்பண்ணினாலுந் தீராது பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்களுக்கு ஒருக்கால் பிராயச்சித்தமிருந்தாலும் இருக்கலாம்; நம்பிக்கைத் துரோகம்பண்ணினவன் பாபமானது கோடி ஜன்மம் எடுத்தாலும் நசிக்கிறதில்லை. சிங்கமே! மஹாமேருமலையைக்கூட நான்பாரமாக நினைக்கவில்லை; விசுவாச காதகத்தையே நான் பாரமாக நினைக்கிறேன்." என்று தர்மோபதேசம்பண்ணச் சிங்கம் சும்மா விருந்துவிட்டது. பிறகு தர்மகுப்த ராஜன் விழித்திருக்க, கரடி தூங்கினபோனது, சிங்கம் அரசனைப் பார்த்து "கரடியைக் கீழே தள்ளிவிடு." என்று சொல்ல, அரசன் தன்மடியில் தலையைவைத்துக்கொண்டு படுத்திருந்த கரடியை ஆலோசியாமல் தள்ளிவிட, கரடி தெய்வானுகூலத்தினாலே நகங்களால் மரக்கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு, கீழேவிழாமல் தப்பித்துக்கொண்டு, அரசனிடம் வந்து, "ராஜனே, நான்பிருகுகுலத்தில் பிறந்தரிஷியானகாஷ்டன்னென்கிறரிஷி; காம

ரூபியானதால் கரடி ரூபங்கொண்டிருக்கிறேன். குற்றமற்ற என்னைத் தள்ளிவிட்டபடியால் நீ உடனே சித்தப்பிரமை பிடித்து வரெல்லாந் திரியக்கடவாய்." என்று சபித்து, சிங்கத்தைப்பார்த்து, "ஏ சிங்கமே, நீ பூர்வஜன்மத்தில் குபேரன் மந்திரியாகிய பத்திரன் என்கிற யக்ஷன். நீ ஒருகாலத்தில் இமயமலைக்குவந்து கௌதமருடைய ஆசிரமத்துக்குச் சமீபத்தில் உன் ஸ்திரீயோடு கூடி நக்னனாய்க் காமலீலை பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், கௌதமர் சமித்துக்காக ஆசிரமத்தைவிட்டு திடீரென்று வெளியில் வந்து, நீ நிர்வாணமாக இருப்பதைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, 'என் ஆசிரமத்தில் நிர்வாணமாகக் காணப்பட்டபடியால் நீ சிங்கமாய்ப் போகக்கடவாய்.' என்று சபித்தபடியால் நீ சிங்கமானாய். நான் இவைகளை யென் தபோமகிமையால் தெரிந்துகொண்டேன். குபேரனும் அவனுடைய வேலைக்காரர்களும் தர்மசீலர்களாயிருக்கையில் நீ மட்டும் ரிஷியாயிருக்கிற என்னைத் துன்பப்படுத்துகிறாய்." என்றுசொன்னவுடனே சிங்கமானது தன் சிங்கரூபத்தைவிட்டு யக்ஷரூபமடைந்து, தியான காஷ்டரைப் பார்த்து சுவாமீ! இப்போதுதான் என் பூர்வோத்திரம் எனக்குத் தெரியவந்தது. கௌதமர் சபிக்கையில், 'கரடி ரூபமாயிருக்கிற தியானகாஷ்டரோடு உனக்குச் சம்வாதம் நேரிடும்போது சிங்கரூபமொழிந்து யட்சரூபம் வரும்.' என்று சொல்லியிருந்தார். இப்பொழுதெனக்குச் சிங்கரூபம் நீங்கினபடியால் தாங்கள் காமரூபியான தியானகாஷ்டரென்கிற பரிசுத்தமான ரிஷியென்று நானறிந்துகொண்டேன்." என்று சொல்லி நமஸ்காரம்பண்ணி, வந்திருந்த விமானத்தின்மேலேறிக்கொண்டு அளகாபுரிபோய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு இஷ்டமான இடத்துக்குப் போகக்கூடிய தியானகாஷ்ட மஹரிஷியும் தமக்கிஷ்டமான இடத்துக்குப் போய்விட்டார். அந்த மஹரிஷியின் சாபத்தால் பைத்தியம் பிடித்த தர்மகுப்தனும் தன்னூர் போனான். மந்திரிகள் அவன் பைத்தியகாரனாயிருப்பதைககண்டு, அழகான ரேவாநதிக்கரையில் தபம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அவனுடைய பிதாவினிடம் அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டு, "உமது புத்திரனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது." என்றுசொன்னார்கள்.. அவனும சமாசாரந்தெரிந்து தன்குமாரனையழைத்துக்கொண்டு ஜைமினி முனிவரிடத்துக்குப்போய் நடந்த சமாசாரத்தை யாதியோடந்தமாகத் தெரிவித்து, "சுவாமீ! என் புததிரனுடைய பைத்திய நீங்குவதற்கு ஒரு உபாயம் சொல்லியருளவேண்டும்." என்று பிரார்த்தித்தான். முனிசிரேஷ்டரான

ஜைமினியும் அரசனைப்பார்த்து, "தீயானகாஷ்டருடைய சாபத்தால் வந்த பைத்தியம் நீங்குவதற் கோருபாயம் சொல்லுகிறேன். தட்சிண சமுத்திரத்தில் புண்ணியமான சேதுவில் தனுக்கோடியென்று பிரசித்தமான உத்தமதீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அது பவித்திரமானவைகளுக்கெல்லாம் பவித்திரமாயும், மங்களமானவைகளுக்கெல்லாம் மங்களமாயும், சுருதிசித்தமாயும், பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்களையெல்லாம் சேதித்துப் பரிசுத்தமாக்குகிறதாயுமிருக்கிறதீர்த்தம். அதில் உமது புத்திரனை ஸ்நானஞ் செய்வித்தால் பைத்தியம் நீங்குவதில் ஆக்ஷேபனையில்லை." என்ற ஜைமினியை நமஸ்கரித்து, நந்தன் தன் குமாரனைத் தனுக்கோடிக்கழைத்துக் கொண்டுபோய் ஒருமாசகாலம் நியமத்தோடு ஸ்நானஞ்செய்விக்க உடனே அவனுக்குப் பைத்தியம் நீங்கிப்போயிற்று. நந்தனும் பக்தி பூர்வமாகத் தானும் ஸ்நானம்பண்ணி ஒருநாளிருந்து கிருபாமூர்த்தியாயும், சாம்பமூர்த்தியாயுமிருக்கிற இராமநாதரைச்சேவித்துத் தன் புத்திரனிடம் செலவுபெற்றுக்கொண்டு தபோவனம்போய்ச் சேர்ந்தான். தர்மகுப்தனும் பிராம்மணர்களுக்கும், இராமநாதருக்கும் பக்திபூர்வகமாக அநேக திரவியங்களையும், தானியங்களையும், பூமிகளையும் கொடுத்து, மந்திரிகளோடுகூடப் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து சத்துருக்களில்லாமல் பரம்பரையாகத் தனக்குவந்த இராஜ்யத்தைத் தர்மமாக ஆண்டுகொண்டுவந்தான். உன்மத்தம், அபஸ்மாரம், பிசாசு முதலியவற்றால் வருத்தப்படுகிறவர்கள் இதில் ஸ்நானம்பண்ணினால் அவைகளுடனே நீங்கிப்போகும். இது சத்தியம், சத்தியம். தனுக்கோடி தீர்த்தத்தைவிட்டு வேறு தீர்த்தங்களைத் தேடிப்போகிறதானது கையிலேயிருக்கிற பசுவின்பாலைவிட்டுக் கள்ளிப்பாலைத் தேடிப்போகிறது போலிருக்கிறது. எந்த ஜலத்திலாவது ஸ்நானம்பண்ணும்பொழுது தனுக்கோடி யென்று மூன்றுதரம் உச்சரிக்கிறவர்களுக்குப் பரமபதவி கிடைத்துவிடும். கேட்டவுடனே பிரமஹத்தி, ஸ்வர்ணஸ்தேயாதி பஞ்ச மஹாபாதகங்களையும் நசிக்கச் செய்கிற தர்மகுப்தன் கதையையுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றாவது

தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்து பராவசு என்ற பிராம்மணன் பிதுர்ஹத்திதோஷம் நீங்கின

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! அற்புதமாயும் இரகசியமாயும் கேட்கிறவர்களை யெல்லாம் பரிசுத்தப்படுத்துவதுமான தனுக்கோடி வைபவத்தை மறுபடியுமெடுத்துச் சொல்லுகிறேன். பூர்வ காலத்தில் பிரஹத்யும்நன் என்கிற மஹாபலமான சக்கிரவர்த்தி நாற்கடல்சூழ்ந்த பூமியைப் பரிபாலனஞ் செய்கிறபொழுது சத்திரயாகஞ்செய்யத்தொடங்கினான். அதில் பரமதார்மிகராயும், மஹா வித்துவானுமிருந்த ரைப்பியர் என்ற முனிவர் ஒருவரிருந்தார். அவருக்குப் பராவசு, அர்வாவசு, என்று இரண்டு குமாரர்களிருந்தார்கள். அவ்விருவரும் ஆறு அங்கங்களோடு கூடிய வேதங்களையும், சிரௌதஸ்மார்த்த விதிகளையும், கணாதர் செய்த வைசேஷிகத்தையும், ஜைமினி செய்த பூர்வமீமாம்சையும், கபிலர் செய்த ஸாங்கியத்தையும், வியாசர் செய்த உத்தரமீமாம்சை அல்லது வேதாந்தத்தையும், கௌதமர் செய்த நியாயசாஸ்திரத்தையும் பதஞ்சலி செய்த யோகசாஸ்திரத்தையும், பாணினி செய்தவியாகரண சாஸ்திரத்தையும், மநுவாதிகள்செய்த ஸ்மிருதிகளையும், கற்றுணர்ந்து தேர்ந்தவர்களாயும், அசுவினிதேவர்களைப்போல அழகுள்ளவர்களாயுமிருந்தார்கள். அவர்களைப் பிரஹத்யும்னராஜன் தன்யாகத்தை நிறைவேற்றிவைக்கும்படி கேட்க, அவர்கள் தங்கள் பிதாவின் அநுமதிபெற்று யாகசாலைக்கு வந்தார்கள். ரைப்பியர்மாத்திரம் மூத்தமருமகளோடு ஆசிரமத்திலிருந்தார். அந்த இரண்டு சகோதரர்களும். சத்திரயாகத்தை மந்திரதந்திர லோபங்களில்லாமல் நடத்திவருகையில், அரசனாலழைக்கப்பட்ட வசிஷ்டர், கௌதமர், அத்திரி, ஜாபாலி, காசியபர், கிருது, தக்ஷர். புலஸ்தியர், புலகர். நாரதர், மார்க்கண்டேயர், சதாநந்தர், விசுவாமித்திரர், பராசரர், குத்ஸ, யிருத, வால்மீகி, வியாசர், தௌமிசர் முதலான ரிஷி

சுவரர்கள் எல்லாரும் கணக்கில்லாத சிஷ்யப்பிர சிஷியர்களோடும் வந்தார்கள். நானாதிக்குகளிலிருந்து சதுரங்கபலங்களோடு அரசர்களும், வைசிய சூத்திரர்களும், பிரமசாரிகள், கிருகஸ்தர்கள், வானப்பிரஸ்தர்கள், சந்நியாசிகளாகிய நாலு ஆச்சிரமிகளும் யாகத்துக்கு வந்தார்கள் வந்த ரிஷீசுவரர்களை அர்க்கிய பாத்தியாதிகளாலுபசரித்து, மற்றவர்களுக்குத் தக்கபடி யுபசாரஞ்செய் தெல்லாருக்கும் ஷட்ரஸோபேதமாய்ப் போஜனமளித்து, வஸ்திராபரணாதிகளுங்கொடுத்து, வெகுமானஞ் செய்தார். ரைப்பிய புத்திரர்களாகிய பராவசு, அர்வாவசு இருவரும் யாகத்தை முறை தவறாமல் நடத்துவதைப்பார்த்த ரிஷிகளெல்லாரும் சபாசு என்று சிரக்கம்பஞ் செய்தார்கள். மூன்றாவது யாகமுடிந்ததும் மூத்தவனான பராவசு என்பவன் சில காரியங்களை முடித்துவிட்டுக் கிருககிருத்தியம் பார்த்துவருவதற்காகத் தன் ஆச்சிரமம் போனான். அந்த ராத்திரி காலத்திலே ரைப்பியர் மான்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு வனத்திலே உலாவிக்கொண்டிருந்தார். இருண்டராத்திரியில் பராவசுவானவன் வழிநடந்தசிரமத்தாலும், நித்திரைமயக்கத்தாலும் மயங்கி, மான்தோல் போர்த்திருந்த தன் தகப்பனைப் பார்த்துத் தன்னைக் கொல்லவரும் மிருகமென்று நினைத்து, அவரைக்கொன்று விட்டான். பிறகு கிட்டப்போய்ப் பார்த்துத் தன் பிதாவென்றறிந்து தன்னை மறந்து அழுது பிரேதகாரியத்தை முடித்து மறுபடியும் அரசனுடைய யாகசாலைக்கு வந்து தன் தம்பிக்கு நடந்த காரியத்தைச் சொன்னான். அவனும் மிகுந்த துக்கமடைந்தழுதான். பராவசு என்பவன் தம்பியைப்பார்த்து, "அப்பா இராஜன் பெரிய யாகஞ்செய்யத் தொடங்கியிருக்கிறார். இதை நடத்துவதற்குப் பாலனாகிய உன்னால் முடியாது. நான் மிருகமோவென்று சந்தேகப்பட்டுத் தகப்பனைக்கொன்றதனால் எனக்குப் பிரம்மஹத்தி தோஷம் வந்திருக்கிறது. அதற்கு அவசியம் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். நான் ஒருவனாகவிருந்து யாகத்தை நிறைவேற்ற முடியுமாகையால் நான் செய்யவேண்டிய விரதத்தை நீ செய்துகொண்டுவா." என்று சொல்ல, "அண்ணா! அப்படியே யாகட்டும். பிரம்மஹத்தி நீங்குவதற்கு நான் விரதமிருக்கிறேன்." என்று புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். பராவசு அத்வர்யுவாகவிருந்து யாகத்தை நடத்திவந்தான். அப்பொழுது தம்பியாகிய அர்வாவசு பன்னிரண்டுவருஷம் விரதமிருந்து, பிறகு யாகசாலைக்குவரத், தமையனாகிய பராவசு அரசனைப்பார்த்து, "இவன் பிரம்மஹத்திசெய்தவன்; இவனையாகசாலைக்கு

வெளியிலே துரத்திவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் யாகபலன் வீணாய்ப்போய்விடும்” என்று சொல்ல, மஹாராஜாவும் தன்வேலைக்காரர்களால் துரத்துகையில் அவன் மஹாராஜாவே நான் பிரம்மஹத்திசெய்யவில்லை; அண்ணாதான் செய்தார். அவருக்காக நான் விரதமிருந்தேன். என்று சொல்லவும், அரசன் அதைக்கேளாமல் துரத்திவிட்டான். பிராம்மணர்களும் அர்வாவஸுவைச் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் தள்ளிவிட்டார்கள். உடனே அர்வாவஸு வாயைமூடிக்[illegible]முனிவர்கள் நிறைந்த தபோவனம்போய் சூரிய[illegible]த தேவர்களாலுஞ் செய்யமுடியாத கடுமையான தபசுசெய்தான். அவனுடைய தபசுக்கு மகிழ்ந்து • கர்மசாட்சியும், ஜகச்சக்ஷுவும், தேவசிரேஷ்டனுமாகிய சூரியன் இந்திரன் முதலான சகல தேவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டும், தன் தேககாந்தியால் உலகத்தை விளங்கிக்கொண்டும், அவனுக்குமுன் தோன்றி, அப்பா அர்வாவசுவே தபசாலும், பிரமசரியத்தாலும் ஆசாரத்தாலும், வைதிகாநுஷ்டத்தாலும், வேதசாஸ்திராதிபதிசீலனத்தாலும் நீ மேலானவன். உன் தமயனான பராவசு உன்னையவமானஞ்செய்து துரத்தியடித்தாலும் நீ கோபங்கொள்ளாமல் பொறுமையுடனே யிருந்தாய். உன் தகப்பனைப் பராவசு கொன்றனே யொழிய நீ கொல்லவில்லை. அவனுடைய பிரம்மஹத்திக்காக நீ விரதமனுஷ்டித்துமிருக்கிறாய்; ஆகையால் நாங்கள் உன்னைச் சிரேஷ்டனாகக்கொண்டு அவனை நிராகரித்துவிடுகிறோம். உனக்குப் பிரியமான வ்ரதத்தைக் கேட்டுக்கொள் என்றார்கள். அப்பொழுது அர்வாவசு “என் தந்தை மறுபடியும் உயிர்பெற்றுஎழுந்திருக்கவும், தாம் இறந்துபோனதை அவரறியாதிருக்கவும் வரந்தருளவேண்டுமென்றும், என் சகோதரனுக்குப் பிரம்மஹத்தி தோஷம் தீரவேண்டுமென்றும், பிரார்த்திக்கத் தேவர்கள் அர்வாவசூ நீ கேட்டுக்கொண்டபடியே உன் தகப்பன் உயிர் பிழைத்தெழுந்திருப்பார். அவருக்குத் தான் இறந்துபோனது ஞாபகம் வாராது. பிராம்மணனாகிய தகப்பனைக் கொன்றதனாலுண்டாகிய பிரம்மஹத்தி தோஷம் உன் தமையனுக்கு வந்திருக்கிறது. தான் செய்த பஞ்ச மஹாபாபத்துக்குப் பிறர் பிராயச்சித்தம் செய்துகொண்டால் அது தீராது. தகப்பனாகிய பிராம்மணனைக்கொன்ற பிரம்மஹத்தி தோஷத்துக்குப் பிராயச்சித்த மில்லையாகையால் உன் தமையனுடைய பாபந்தீராது தீர்ந்ததாகச் சொல்ல எங்களால் முடியாது. என்று தேவர்கள்

சொல்ல, அர்வாவசு அப்படியானாலும் என் தமையனுடைய பாப நிவர்த்திக்குத் தகுந்த பிராயச்சித்தத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து சொல்லவேண்டும். என்று மறுபடி கெஞ்சிக்கேட்க தேவர்கள் நெடுநேரம் யோசித்து பிறகு அப்பா அர்வாவசு ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறோம். கேள் தக்ஷிண சமுத்திரத்தில் முக்தியைக் கொடுக்கிற புண்ணியமான இராமசேதுவில் தனுக்கோடியென்கிற ஒரு தீர்த்தமிருக்கிறது. அது பிரம்மஹத்தியாதி பஞ்ச மஹா பாதகங்களையும், துஸ்வப்னங்களையும், நரக துக்கத்தையும், தரித்திரத்தையும், கடன்களையும், நிவர்த்தியாக்குகிறது. யாதொரு பலனையும் உத்தேசியாமல் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுக்கும், தனுக்கோடி என்று மூன்றுதரம் ஸ்மரிப்பவனுக்கும் சொர்க்கம், கைலாச முதலிய முக்திகளும், மோட்சமும் கைகூடிவரும். அப்பேர்ப்பட்ட தீர்த்தத்தில் உன் தமையன் ஸ்நானம் பண்ணினால் அவன் பிரமஹத்தி தோஷத்தினின்றும் விடுபடுவான். இது இரகசியமான பிராயச்சித்தம்.'' என்று சொல்லித் தேவர்கள் தத்தமிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அர்வாவசு தன் தமையனை அழைத்துக் கொண்டு சேதுவுக்குப்போய்ச் சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்நானம் பண்ணி யெழுந்திருந்தவுடனே ஒரு அசரீரி வாக்குத்தோன்றி பராவசுவே உன் பிரம்மஹத்தி தோஷம் போய்விட்டது என்ற உடனே பராவசு தம்பியோடுகூடத் தனுக்கோடியை நமஸ்காரம் பண்ணி ஸ்ரீ ராமநாதரான மஹா தேவனைச் சேவித்துப் பாதகம் நீங்கிப் பிதாவினுடைய ஆச்சிரமம் வந்தபோது, இறந்துபோன ரைப்பியர் உயிர்பெற்றெழுந்திருந்து வந்த குமாரர்களைக் கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு அவர்களோடு கூடச் சுகமாய் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். ஸ்நானம் பண்ணின மாத்திரத்திலே பராவசுவினுடைய பிரம்மஹத்தியைப் போக்கின தனுக்கோடியின் வைபவமிது. இதில் ஸ்நானம் பண்ணினவுடனே சுராபானாதி மஹா பாதகங்களும் ஓடிப்போகின்றனவென்று கையைத்தூக்கிக்கொண்டு சத்தியம் பண்ணுகிறேன் இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்போருக்கும் கேட்போருக்கும் பிரமஹத்தியாதி மஹாபாதகங்களும் உடனே நிவர்த்தியாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

முப்பத்து மூன்றும் அத்தியாயம்.

முற்றிற்று

முப்பத்துநாலாவது

நரி குரங்குகளின் ஸம்வாத மூலமாகச் சுமதி மஹாபாதகம் நீங்கின கதையுரைத்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே! தனுக்கோடி வைபவத்தை விளக்குகிற நரி குரங்குகளின் ஸம்வாதமான ஒரு இதிகாசம் சொல்லுகிறேன். முன்காலத்தில் பூர்வஜன்ம ஞானமுள்ள ஒரு நரியும் குரங்குமிருந்தன. அவைகள் மனிதராயிருந்த காலத்தில் தோழர்களாயிருந்தது போல இப்பொழுதுஞ் சிநேகமாயிருந்தன. ஒருநாள் குரங்கானது மயானத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த நரியைப் பார்த்ததும் பூர்வஞான முண்டாய் "ஏ நரியே! நீ மயானத்தில் நாறிக் கொண்டிருக்கிற பிணங்களைத் தின்னும்படி பூர்வத்தில் என்ன பாதகஞ்செய்தாய்?" என்று வினவ, நரிசொல்லுகின்றது: நான் பூர்வ ஜன்மத்தில் தேவவர்மா என்ற பிராமணன். வேதத்தில் கரைகடந்தவனாகவும், சகலகர்மங்களையும் அறிந்த வித்துவானாகவுமிருந்தேன். அப்படியிருந்தும், பிராமணர்களுக்குப் பணங்கொடுப்பதாகப் பிரதிக்ஞைபண்ணிப் பின்பு கொடாமலிருந்த தோஷத்தால் இப்படிப்பட்ட இழிவான சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். கொடுக்கிறேனென்று பிரதிக்ஞைசெய்தபின் கொடாமலிருக்கிறவன் என்போல நரிஜன்மமெடுத்திருக்கிறான். பிரதிக்ஞை செய்தபின் கொஞ்சமாவது கொடாதவனுடைய எண்ணங்கள் நபும்ஸகனுக்குப் பிரஜோத்பத்தியில்லாதது போலப் போய்விடுகிறது. பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்கிறேனென்று வாக்குகொடுத்துப் பின்பு கொடாமலிருக்கிறவனுடைய ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியங்கள் உடனே நசித்துப் போகின்றன. தருகிறேனென்று பிரதிக்ஞைசெய்து கொடாமலிருக்கிற பாபத்துக்கு நூறு அசுவமேதஞ்செய்தாலும் பரிசுத்திவராது. என்னுடைய இந்தப் பாபத்துக்கு எப்பொழுது நிவர்த்தியுண்டாகுமோ எனக்குத்தெரியாது. ஆகையால் தெரிந்தவன் பிரதிக்ஞைசெய்ததை யெப்படியாவது கொடுத்துவிடவேண்டியது. பிரதிக்ஞைசெய்ததைக் கொ

டாமலிருக்கிறவன் கட்டாயம் நரியாகப்பிறக்கிறான்." என்று சொல்லிவிட்டுக், குரங்கைப்பார்த்து நீயென்ன பாவஞ்செய்து குரங்காய்ப்பிறந்து குற்றமில்லாதவைகளாய்ப் பின்தொடர்ந்துவரும் பட்சிகளை யிம்சிக்கிறாய்? அந்தப்பாபத்தை யெனக்குச் சொல்லென்று கேட்க வானரஞ் சொல்லுகிறது. நான் பூர்வ ஜன்மத்தில் வேதநாதன் என்ற பிராமணன். என் தந்தை விசுவநாதன்; என் தாயார்பேர் கமலாலயை. ஏ! நரியே, பூர்வ ஜன்மத்தில்கூட நாமிருவரும்சினேகமாயிருந்தது உனக்குத்தெரியவில்லை. நான் பரமசிவனை யாராதித்து, அவருடைய பிரசாதம் பெற்றதனால் நான் விசேஷஞானத்தையடைந்து நாமிருவரும் சிநேகமாயிருந்ததைக்கூடத் தெரிந்துகொண்டேன். நரியே பூர்வஜன்மத்தில் ஒரு பிராம்மமணனுடைய காய்கறிகளைத் திருடினபடியால் அந்தப் பாபத்துக்காக நரகத்தையனுபவித்துவிட்டு, இப்பொழுது குரங்காய்ப் பிறந்திருக்கிறேன். அப்பா! பிராம்மணனுடைய சொத்தைத் திருடவேகூடாது; திருடினால் நரகத்தையனுபவித்துக் குரங்காய்ப்பிறக்கவேண்டும். ஆட்சேபணையில்லை. பிராம்மணன் சொத்தைத் திருடுகிறதைவிட மேலானபாபம் கிடையாது. விஷம் குடித்தவனைமட்டுங் கொல்லுகிறது. பிராம்மணன் சொத்தோ குடும்பத்தோடு நாசம்பண்ணுகிறது. இந்தப்பாபத்தினால் கும்பீபாகாதி நரகங்களில் விழுந்து கஷ்டப்பட்டுப் பிறகு வானரமாகவும் பிறக்கவேண்டும். ஆகையால் பிராமணன் பாலனாயிருந்தாலும், தரித்திரனாயிருந்தாலும், கிருபணனாயிருந்தாலும், வேதசாஸ்திரமறியாதவனாயிருந்தாலும், அவனையவமதிக்காமல் அவனிடத்தில் பொறுமையாயிருக்கவேண்டும். அவன் கோபித்துக்கொண்டால் நெருப்புக்குச், சமானமாயிருப்பான். ஆகையால் பிராம்மணனுடைய சொத்தைத் திருடவே கூடாது. எனக்குச் சென்ற ஜன்மத்தில் நடந்ததும், இனிவரும் ஜன்மத்தில் நடக்கப்போகிறதும் நன்றாய்த் தெரிகிறது. ஆனால் இப்பொழுது அனுபவிக்கிறபாபத்தை நிவர்த்திசெய்கிற வழிமட்டுந் தெரியவில்லை: நீயும் பூர்வ ஜன்மத்தில் ஞானமுடையவனாயிருந்தாலும் பிராதி பாதகத்தினாலே நடந்ததும், நடக்கப்போவதும் உனக்கு நன்றாய்த் தெரியவில்லை. கொஞ்சகாலம்வரைக்கும் இந்தத்துக்கத்தை யனுபவிப்போம்; நம்மிருவரையு மிந்த பாபத்தினின்றும் எவன் விடுவிப்பானோ? என்று சொல்லிக் குரங்கும் நரியும பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவைகளுடைய புண்ணிய வசத்தால் ஸர்வாங்கமும் விபூதியை உத்தூளனம்பண்ணிக்கொண்டு, நெற்றியில் திரிபுண்டரமணிந்து, உருத்திராட்ச

மாலையை ஆபரணமாகத் தரித்துச் சிவநாம கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு மஹாதேஜஸையுடையவரான சிந்துத்வீபர் என்கிற மஹரிஷியானவர் தெய்வச் செயலாய் அவ்விடத்துக்குவந்தார். அப்பொழுது நரியும், குரங்கும் சந்தோஷப்பட்டு இவரைக்கண்டு பணிந்து, சுவாமீ சகல தர்மங்களுந் தெரிந்த தேவரீர் எங்கள் பேரில் கிருபைகூர்ந்து எங்களுடைய குரங்குத்தன்மையும், நரித்தன்மையும் நீங்கும்படி ஒரு உபாயஞ் சொல்லி யெங்களைக் காத்தருளவேண்டும்; தங்களைப் போலொத்த புண்ணியவான்களான சாதுக்கள், அநாதைகளாயும், கிருபணர்களாயும், அஞ்ஞானிகளாயும், பாலர்களாயும், ரோகிகளாயுமிருக்கிறவர்களைக் கிருபைகூர்ந்து பிரதியுபகாரத்தை யெதிர்பாராமல் எப்பொழுதும் இரட்சிக்கிறது வழக்கம் அல்லவா ஆகையாலெங்களைக் காப்பாற்றியருளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க சிந்துத்வீப மஹரிஷி நெடுங்காலம் யோசித்து ஏ குரங்கு நரிகளே! உங்களை நான் நன்றாயறிவேன். ஓ நரியே, நீ பூர்வத்தில் வேதசர்மா என்கிற பிராமணனாயிருந்து ஒரு பிராமணனுக்குத் தருகிறதாக வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருந்த தானியத்தைக் கொடாமலிருந்தபடியால் இந்த நரி ஜன்மத்தை யடைந்திருக்கிறாய் ஏ குரங்கே நீ பூர்வஜன்மத்தில் வேதநாதன் என்கிற பிராமணன் ஒரு பிராமணனுடைய வீட்டிலிருந்து காய்கறிகளைத் திருடினபடியால் ஸர்வ பட்சிகளும் பயப்படும்படியான் குரங்காயிருக்கிறாய். உங்கள் இருவருக்கும் பாபம் நிவர்த்தியாகும் வழி சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். தட்சிணசமுத்திரத்திலிருக்கும் தனுக்கோடியில் சீக்கிரம் போய் நீங்கள் ஸ்நானம் பண்ணினால் உங்களுக்கு இந்தப் பாபம் நீங்கிப்போய்விடும். பூர்வம் கள்ளைக்குடித்துக்கொண்டு கிராதஸ்திரீ சம்போகஞ் செய்திருந்த சுமதியென்கிற ஒரு பிராமணன் இந்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணிப் பாபம் நீங்கிப் பரிசுத்தனானான் என்று சொல்ல, நரி குரங்குகள் சிந்துத்வீப முனிவரைப்பார்த்து, சுவாமீ, அந்தப் பிராமணனுடைய சரித்திரத்தை விஸ்தாரமாக எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, மஹாரிஷி சொல்லத் தொடங்கினார்.

மஹாராஷ்டிர தேசத்தில் யக்ஞதேவனென்கிற ஒரு ஆஸ்திகப் பிராமணரிருந்தார். அவர் வேத வேதாங்க பாரங்கதராய்த் தயாளுவாய் அதிதிபூஜை, சிவ விஷ்ணுபூஜைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார். அந்தப் பிராமணருக்குச் சுமதி என்கிற ஒரு பிள்ளையிருந்தான். அவன் தன்மாதாபிதாக்களையும், பதிவிரதையான தர்மபத்

யினிகளையும் தள்ளிவிட்டு விடகோஷ்டிகளோடு கூடி உற்கலதேசம் போய்ச் சேர்ந்தான். அந்த தேசத்தில் யௌவன புருஷர்களை மயக்கி, அவர்களுடைய திரவியத்தை வஞ்சனையாகப் பறித்துக் கொண்டுவந்த ஒரு வேடஸ்திரீயிருந்தாள். அவள்வீட்டுக்குச் சுமதி யென்பவன் கையில் பணமில்லாமல் போனபடியால் அவள் அவனை யங்கீகாரம் பண்ணவில்லை. சுமதி எப்படியாவது அவளைச் சேரவேண்டு மென்கிற எண்ணங்கொண்டு, நாலுபக்கங்களிலும் போய்த் திருடிப் பணங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து அவளுடன் கூடி ஒருகலத்தில் புசித்தும், ஒரே பான பாத்திரத்தில் கள்ளைக்குடித்தும் சிற்றின்பத்தில் மூழ்கித் தன்தாய்தந்தைகளையும், மனையாளையும் நினையாமல் மறந்து வாழ்ந்திருந்தான். ஒரு சமயத்தில் வேடர்களெல்லாரும் ஒன்றாய்க்கூடி லாடதேசத்துக்குக் கொள்ளையிடப் போகையில் சுமதியும் வேடவேஷந் தரித்து அவர்களோடு கூடிக் கையில் கத்தி யேந்திக்கொண்டு துணிவோடு ஒரு பிராம்மணன் வீட்டில் புகுந்து, அவனையும் அநியாயமாய்க்கொன்று, அவனுடைய திரவியத்தையுங் கொள்ளையடித் தன்வைப்பாட்டியான வேடச்சி வீட்டுக்குவருகையில், நீலவஸ்திரமும், செம்பட்டமயிரு முடைய பயங்கரமான பிரம்மஹத்தியானது பூமி ஆகாய மெல்லாங்கிடுகிடென்ற நடுங்கும்படி அட்டகாசஞ்செய்து கொண்டு பின்தொடர்ந்தது. அதினாலே சுமதி உலகமெல்லாஞ் சுற்றித்திரிந்து, பயமடைந்து தன்னூருக்குவந்து, வீட்டுக்குள் நுழைந்து, அப்பா! என்னைக்காப்பாற்றும்; காப்பாற்றும், என்றலறிக்கொண்டு தன் தகப்பன் பாதத்தில் விழுந்தான். தகப்பன் "அப்பா! பயப்படாதே என்று சொல்லி யவனைக் காப்பாற்ற முயன்றார். பின் தொடர்ந்துவந்த பிரம்மஹத்தியானது அவன் தகப்பனைப் பார்த்து "ஓ பிராம்மணசிரோன்மணியே! இந்தப் பிள்ளையை நீர் வைத்துக்கொள்ளாதேயும்; இவன் சுராபானம் பண்ணி, சொர்ணத்தைத் திருடி மாதா அகோரகம், பிதுர்த்துரோகம், பாரியாதுரோகம் பண்ணிக் கள்ளைக்குடித்து, கிராத ஸ்திரீயோடு கலந்து பிரம்மஹத்தி செய்த இந்த மஹா பாதகனை நான் ஒருபோதும் விடமாட்டேன். நீர் இந்த மஹா பாதகனை ஆதரித்தால், உம்மையும், உமதுபத்தினியையும், மருமகளையும், இவனையும், உமது வம்சத்தாரையும் பட்சித்துவிடுவேன். இவனை நீர் விட்டுவிடுவீரானால் உங்களை நான் விட்டுவிடுவேன். ஒருவனுக்காகக் குலமுழுவதையு நாசம்பண்ணாதேயும், "என்று சொல்ல;

யக்ஞதேவன் "பிள்ளையென்கிற ஆசாபாசம் என்னைத்தொந்தரவு செய்கிறதே! இவனை யெப்படிக் கைவிடுவேன்" என்று சொல்லப் பிரம்மஹத்தி "ஓ பிராம்மணா! இவன் பதிதனும் வர்ணாசிரமவிழுக் த்வனுமாயிருக்கிறான். இவனைக் கண்டாலுந் தோஷம்வரும். இவனிடத்தில் நீர் ஆசைவையாதேயும், என்று யக்ஞதேவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சமதியை ஓங்கி அறைந்தது. அவன் அப்பா! அப்பா என்று வாய்விட்டுக்கதற, அவனுடைய தந்தை தாய், மனைவிகளும் கண்ணிலே தாரைதாரையாகக் கண்ணீர் பெருகக் கோவென்று கதறியழுதார்கள். இந்தச் சமயத்தில் சங்கராம்சமாகிய துருவாசமஹாரிஷி அங்கே திடீரென்று வரக்கண்டு யக்ஞதேவர் அவரைத்துதித்து வணங்கிச் சரணமடைந்து, "ஐயா சங்கராம்சமான யோகீசுவரரே! துர்ப்பாக்கியர்களுக்குத் தங்களுடைய தரிசனங்கிடைக்கிறது துர்லபம். என் புத்திரனாகிய இவன் பஞ்ச மஹா பாதகங்களையும் செய்திருக்கிறான். பிரம்மஹத்தி யிவனை யடிப்பதற்குத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது. எனக்கு இவனைத் தவிர வேறு பிள்ளைகள் கிடையாது. இவனிறந்துபோனால் வம்சம் நாசமாய்ப் போய்ப் பிதுர்க்களுக்குப் பிண்டதானம் செய்யப் பிள்ளையில்லாமல் போய்விடும். ஆகையால் எங்கள் பேரில் கிருபை செய்து என் பிள்ளை பிரம்மஹத்தியினின்றும் விடுபடுவதற்கு ஒரு உபாயஞ் சொல்லவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். துருவாசர் கருணைகூர்ந்து கொஞ்சநேரஞ் சிந்தித்து யக்ஞதேவரைப் பார்த்து; 'ஐயா! உமது குமாரன் குரூரமான பாபங்களைச் செய்திருக்கிறான், இதற்குப் பிராயச்சித்தங் கிடையாது. ஆனாலுமொரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன், ஜாக்கிரதையாய்க் கேளும், தட்சிணசமுத்திரத்திலிருக்கிற தனுக்கோடி தீர்த்தத்தில் இவன் ஸ்நானம் பண்ணினால் உடனே பாபவிமோசனமாகும்; பூர்வத்தில் துர்விநீதன் என்ற பிராமணன் இதில் ஸ்நானம் பண்ணி மாதருகமான தோஷத்தினின்றும் உடனே விடுபட்டான். சாட்சாத் ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியினுடைய வில்லின் நுனியால் செய்யப்பட்ட இந்தத் தனுக்கோடி தீர்த்தமானது ஸ்நானம் பண்ணினவுடனே உமது குமாரனுடைய பாபங்களையெல்லாம் நாசம் பண்ணிவிடும்" என்று சொன்னார்.

முப்பத்துநாலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது

நரியுங் குரங்கும் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணிச் சாப விமோசனமடைந்து சொர்க்கம் பெற்ற

அத்தியாயம்.

யக்ஞதேவர்.—ஐயா! சதசத்துக்களின் சொரூபங்களை யுணர்ந்த மஹா பிராக்ஞரான ரிஷீசுவரரே! மாதர் கமனம் பண்ணின துர்விநீதன் கதையை யெங்களுக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டார். துருவாசர் சொல்லுகிறார்:—

பூர்வத்தில் பாண்டிநாட்டில்இத்மவாகன் என்றசாஸ்திரந் தெரிந்த ஒரு பிராமணனிருந்தான். அவனுக்கு ருசீஎன்ற மனைவியும் துர்விநீதன் என்கிற பிள்ளையுமிருந்தார்கள். துர்விநீதன் பாலியமாயிருக்கும்போதே தகப்பனிறந்துபோனர். பிறகு துர்விநீதன், தகப்பனுக்குரிய உத்தரக் கிரியைகளை முடித்துவிட்டு விதவையான தாயாரோடு கூடக் கொஞ்சகாலம் வீட்டில் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது துவாதச வருஷ க்ஷாமம் வந்து, பிரஜைகள் துன்பப்படத் துர்விநீதன் தாயாரோடு தேசாந்தரம் போய்ச் சுபிக்ஷமாயிருந்த கோகருணத்தில் வெகுகாலம் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் பூர்வஜன்ம வினைப்பயனால் மன்மத பாணங்களாலடிப்பட்டுக் காமத்தால் மதிமயங்கி 'அப்பா! வேண்டாம், வேண்டாமென்று தடுத்த தாயாரைப்பலாத்காரமாகப் பிடித்திழுத்துப் புணர்ந்தான். ரேதஸ்கலனமானவுடனே நல்லறிவு தோன்றி, ஐயோ! நாம் 'காமன் கணையால் புத்திகெட்டுப் பெற்ற தாயாரைப் புணர்ந்து மஹா பாதகஞ் செய்துவிட்டோமேயென்று வாய்விட்டலறி வருத்தப்பட்டு, ரிஷிகளிடத்திலோடி, நாணி அவர்களைப்பார்த்து, ஸர்வ,சாஸ்திரந்தெரிந்த மஹாத்மாக்களே! மாதுர்காமியான எனக்குப் பிராயச்சித்தம் விதித்து என்னைக் காத்தருளவேண்டும்; தாங்களென்ன பிராயச்சித்தம் விதித்தாலும் அதைச்

செய்யச்சித்தமாயிருக்கிறேன்; மரணமே பிராயச்சித்தம் என்று சொன்னாலும் சாகத்துணிந்திருக்கிறேன்; சந்தேகமில்லை. என்று சொன்னதைக்கேட்ட சில முனீசுவரர்கள் இவனோடு பேசினாலும் தோஷம் வருமென்று வாய்மூடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னம் சிலர் மாதுர்காமியான பாதகா! எங்கள் முன் நில்லாதே. ஓடு, ஓடு என்று துரத்தியடித்தார்கள். அப்பொழுது கிருபாசீலராயும், ஸர்வக்ஞராயுமிருக்கிற கிருஷ்ணத்வைபாயனர் அந்த ரிஷிகளைச் சாந்தப்படுத்தி துர்விநீதனைப்பார்த்து, 'அப்பா! இராமசேதுவில் இருக்கிற தனுக்கோடிக்கு உன் தாயாரை யழைத்துக்கொண்டு சீக்கிரம்போய், சூரியன் மகரத்திலிருக்கிற மாகமாசத்தில், இந்திரியங்களின் கோபத்தையடக்கி, பரதுரோகத்தைவிட்டு, ஆகாரமில்லாமல் தாயாரோடு நிரந்தரமாய் ஒரு மாசம் ஸ்நானம்பண்ணினால் மாதுர்கமன தோஷம் நிவர்த்தியாய்விடும். நீயும், உன் தயாரும் பரிசுத்தராவீர்கள். சுருதிஸ்மிருதி புராணங்களில் தனுக்கோடியானது மஹாபாதகநாசனமாக அநேகந்தடவை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சேது ஸ்நானத்தினால் நிவர்த்தியாகாத பாபங்கிடையாது. மநு முதலியோர் ஸ்மிருதிகளில் வேறு பிராயச்சித்தம் விதித்திருந்தாலும், இந்த தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணினால் கோடி பாதகங்கள்கூட நிவர்த்தியாய்விடுமென்பதை நீ வேதவாக்கியமாக நம்பி உடனே புறப்பட்டுத்தனுக்கோடிக்குப்போ.' என்று சொன்னார். துர்விநீதன் வியாசரையும், தனுக்கோடியையும் நமஸ்காரம் பண்ணி, தனுக்கோடிபோய், மாகமாசத்தில் சூரியன் மகரத்திலிருக்கும்பொழுது இந்திரியங்களையும், கோபத்தையும் அடக்கி ஒரு மாசம் நிராகாரனாய்ச் சங்கல்பபூர்வமாய், நிரந்தரமாய் ஸ்நானம்பண்ணித் திரிகாலங்களிலும் இராமநாதரைப் பக்தியுடனே தரிசித்து, மாசக்கடைசியில் பாரணைபண்ணிப் பரிசுத்தமான தாயாரோடு வியாசரிடம் வந்து அவரை வணங்கி, 'சுவாமீ, கருணைக்கடலே! மஹாநுபாவா! நான் தாயாரை அழைத்துக்கொண்டு தனுக்கோடிக்குப்போய், ஒருமாசம் ஆகாரம் சேர்ப்பனில்லாமல் ஸ்நானம்பண்ணி, மஹேசுவரனைத் தரிசனம் பண்ணி வந்தேன். பக்தவத்ஸலா! இனிமேலே நான் செய்யவேண்டியதைச் சொல்லியருளும்,' என்று பிரார்த்தித்தான். கக

ராயணும்சமான வியாஸ முனிவர் தர்விநீதனுக்குத் தர்மோ
பதேசம் பண்ணத்தொடங்கினர். அப்பா! ஸேது ஸ்நான
த்தினால் உனக்கு மாதுர்கமன தோஷம் நிவர்த்தியா
யிற்று. உன் தாயாருக்கும் உன்னோடு சேர்ந்த தோஷம்
போய்விட்டது. இதில் சந்தேகமே கிடையாது. நான் சத்திய
மாய் சொல்லுகிறேன். உன்னுடைய பந்துக்களும் மற்றுமுள்ள
பிராமணர்களும் உன்னையும், உன் தாயாரையும் பரிசுத்தர்க
ளாக அங்கீகரித்துக்கொள்வார்கள். தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்
பண்ணின நீ விவாகஞ்செய்துகொண்டு கிருகஸ்த தர்மத்தை
யனுஷ்டித்துவா. பிராணி ஹிம்சையைவிட்டு எப்பொழுதும்
ஸஜ்ஜனங்களைப்பக்தியோடு பணி. சந்தியோபாசன முதலிய
நித்திய கர்மங்களை விடாதே. இந்திரியங்களை யடக்கு. ஹரியை
யும், ஹரனையும் பூஜைசெய் பிறரை நிந்தை கூறாதே. அசூயை
கொள்ளாதே. பிறர் வாழ்வைக்கண்டு பொறாமையடையாதே.
அன்னியன் மனைவியைத் தாயாரைப்போல் எண்ணு ஓதினவே
தங்களை யொருபோதும் மறவாதே. அதிதியை அவமதி செய்
யாதே. பிதுர்தினத்தில் சிராத்தத்தை விடுவிடாமல் செய்.
சொற்பனத்தில்கூடப் பிறர்மேல் கோள் சொல்லாதே. இதிகா
சங்கள், புராணங்கள், தர்மசாஸ்திரங்கள், வேதாங்கங்கள்,
வேதாந்தம் இவைகளையடிக்கடி பரிசீலனைசெய்துகொண்டிரு.
ஹரி ஹர நாமங்களை வெட்கப்படாமல் சொல்லிக்கொண்டிரு.
ஜாபாலோபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிற மந்திரங்களை யுச்சார
ணம் பண்ணிக்கொண்டு விபூதியை உத்தூளனஞ் செய்துகொ
ண்டு, திரிபுண்டரமாகவும் அணிந்துகொள். ருத்திராட்சத்தைத்
தாரணம் பண்ணிக்கொள்ளு. எப்பொழுதும் சௌசாசாரபர
னாக இரு. துளசி பத்திரத்தால் நாராயணனையும், வில்வபத்
திரத்தால பரமேசுவரனையும ஒருபொழுதாவது, இருபொழு
தாவது, அல்லது மூன்றுபொழுதுமாவது பூஜைபண்ணு. விஷ்
ணு நிர்மாலியத்தின்மேல் துளசிதளத்தையும அவருடைய பா
தோதகத்தையும இட்டுஅவர் சந்நிதானத்தில் புசி. சிவநிர்மாலிய
த்திலே வில்வதளத்தையும் அபிஷேக தீர்த்தத்தையும் இட்டுச்
சிவசந்நதியிலே புசி. அன்னம் சுத்தியாவதற்காக வைஸ்வதே
வம் பண்ணு. வீட்டுக்குவந்த யதீசுவரர்களையும், பிரம நிஷ்டர்க

ளையும், விருந்தர்களையும், அனாதைகளாயிருக்கிறவர்களையும், ரோகிஷ்டர்களையும் அன்னங்கொடுத்து ஆதரி. மாதாவைப் பூஜை பண்ணு. ஔபாசனம் விடாதே. பிரணவத்தோடுகூடின பஞ்சாட்சர அஷ்டாக்ஷரங்களையும், இதர மந்திரங்களையும், பரிசுத்தனாயிருந்துகொண்டு மந்திராதிஷ்டான தேவதைகளைத் தியானித்துக்கொண்டு ஜபி. இப்படியே ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்ட இதர தர்மங்களையும் எப்பொழுதும் அனுஷ்டித்துவா. இப்படிச் செய்துகொண்டுவந்தால் தேகாந்தத்தில் நீ முக்திபெறுவாய்' என்று சொன்ன வியாசரைப் பணிந்து துர்விநீதன் அவர் சொன்னபடி தர்மானுஷ்டானம் பண்ணித் தேகாந்தத்தில் முக்தியும் அடைந்தான். அவனுடைய மாதாவுங் காலத்தில் இறந்து தனுக்கோடி ஸ்நானபலத்தினால் இறப்புப்பிறப்பில்லாத முக்தியையடைந்தாள். கேளும், யக்ஞதேவரே! இவ்விதமாகத் துர்விநீதனும் அவன் தாயாரும் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணி முக்தியடைந்தார்கள். ஆகையால் உமது புத்திரனுடைய பிரமஹத்தி நிவர்த்திக்காக முக்தியைக்கொடுக்கும் தனுக்கோடிக்குப் போம்" என்று துர்வாசர் சொன்னதைக்கேட்டு யக்ஞதேவரும் தன் புத்திரனையழைத்துக்கொண்டு தனுக்கோடி போய்ச்சேர்ந்து, அங்கே ஆறுமாசம் தங்கியிருந்து ஸ்நானம்பண்ணிவந்தார். ஆறுமாசக்கடைசியில் ஒரு அசரீரிவாக்குத் தோன்றி, 'ஏ யக்ஞதேவரே! உன் பிள்ளையைப்பிடித்திருந்த பிரமஹத்தியும், சுராபானம், சொர்ணஸ்தேயம், கிராதஸ்திரீ சங்கமம் முதலான பாபங்களும் இன்றோடே விமோசனமாய் விட்டது. யக்ஞதேவரே! நீர் இந்த விஷயத்தில் சந்தேகப்படாதேயும்,' என்று சொன்னவுடனே, யக்ஞதேவர் சந்தோஷித்து இராமநாதரைச்சேவித்து, பிள்ளையோடுகூட ஊர் வந்துசேர்ந்து சுகமாய் வெகுகாலம் வாழ்ந்திருந்தார். கேளுங்கள், நரிகுரங்குகளே யக்ஞதேவர் குமாரனான சுமதி என்பவன் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணி மஹா பாபங்களினின்றும் விடுபட்டதையுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். நீங்களும் உங்களுடைய பாபவிமோசனத்துக்காகத் தனுக்கோடி போய்ச்சேருங்கள். பாபநிவர்த்திக்கு வேறுவழி கிடையாது, என்று ஸூதமுனிவர் சொன்னார்.

அதுகேட்ட கரியும் குரங்கும் அதிசீக்கிரம் வழிகடந்து சிரமத்தோடு தனுக்கோடிபோய், அதில் ஸ்நானம்பண்ணி ஸர்வபாபங்களினின்றும் விடுபட்டு, ஹாரகேயூர மகுடகடகாதி திவ்யாபரணங்கள் அணிந்து, தேவர்கள் புஷ்பமாரிபொழியத் தேவஸ்திரீகளிருபுறத்திலும் வெண்சாமரைகள் வீச அழகான தேவலோகம்போய், இந்திரனுடன் அர்த்தாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் மகிமை பெற்றன.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணி கரியும் குரங்கும் பாபத்தினின்றும் விடுபட்ட கதையை உங்களுக்குச்சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் தனுக்கோடி ஸ்நானபலனையடைந்து யோகிகளுக்குங்கிட்டாத முக்தியையும் பெறுவார்கள்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தாறாவது

தனுக்கோடியில் துராசாரன் ஸ்நானம்பண்ணி ஸம்ஸர்க்கபாதக தோஷம் நீங்கினதுகூறிய

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! தனுக்கோடி வைபவத்தையுங்களுக்கு இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன். துராசாரன் என்பவன் இதில் ஸ்நானம்பண்ணி முக்தனானென்று சொல்ல, முனிவர்கள், "ஐயா! சகல தத்துவமுந் தெரிந்த சூதமுனிவரே! துராசாரன் என்பவன் யார்? அவன் என்ன பாபஞ்செய்தான்? எப்படி முக்தியடைந்தான்? இவைகளை எங்களுக்கு விஸ்தாரமாக எடுத்துச்சொல்லவேண்டும்:" என்று கேட்கச்சூதர் சொல்லுகிறார்.

பூர்வம் கௌதமி தீரத்தில் துராசாரன் என்ற ஒரு பிராமணனிருந்தான். அவன் மஹாபாபி, சதா குரூரகர்மங்களைச்செய்து கொண்டு பிரமஹத்தி, சுராபானம், சொர்ணஸ்தேயம், குரு

தல்பகமனம் என்கிற நால்வகைப்பாபஞ் செய்தவர்களோடு
சிநேகமாயிருந்து காலங்கழித்து வந்தபடியால் இவனுக்குப்
பிராமணத்வம் முற்றிலும் தொலைந்துபோய்விட்டது. மஹாபா
தகர்களோடு சேர்ந்து ஒருநாள் வாசப்பண்ணுகிறவனுக்குப்
பிராமணியத்தில் நாலிலொரு பங்கு உடனே தொலைந்துபோய்
விடுகிறது. சம்சயமில்லை. இரண்டு நாள் மஹாபாதகர்களைப்பா
ர்த்து, ஸ்பரிசித்து, பந்தியில் ஸஹபோஜனம் செய்து, ஒரு படு
க்கையில் சேர்ந்து படுத்துக்கூடியிருக்கிறவனுக்கு அப்படியே
இரண்டுபங்கும், மூன்று நாளிருப்பவனுக்கு மூன்று பங்கு பிரா
மண்யமும் போய்விடுகிறது. நாலு நாள் கூடியிருப்பவனுக்குப்
பிராமண்யம் முற்றுந்தொலைந்துவிடுகிறது. அதற்குமேல் அவர்
களோடு சேர்ந்திருக்கிறவன் அவர்களுக்குச் சமானமான பாபி
யாய்விடுகிறான். இந்தத்துராசாரன் மஹா பாதகர்களோடு கலந்
திருந்தபடியால் பிராமணியத்தை யிழந்து மஹா பாதகனாய்விட்
டான். பின்பு பயங்கரமான பலமுள்ள ஒரு பெரிய வேதாளத்
தால் பிடிக்கப்பட்டுத் துன்பமடைந்து, தேச தேசாந்தரங்கள்,
வனம் வனாந்தரங்கள் எல்லாஞ்சுற்றித் திரிந்து, பூர்வபுண்ணிய
பரிபாகத்தால், மஹாபாதகநாசனமான தனுக்கோடியையடைய,
அவனைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த வேதாளம் அவனை நீரில் அமு
க்கிற்று. அந்தத் தீர்த்தத்தில் முழுகி யெழுந்திருந்தவுடனே
வேதாளம் அவனைவிட்டு விலகிப்போய்விட்டது உடனே துராசா
ரனுக்கு நல்லறிவு வந்தது. "இது எந்த தேசம்? இதென்ன சமு
த்திரம்? கௌதமிதீரத்திலிருந்த நாம் இங்கே வரவேண்டிய
காரணமென்ன?" என்று யோசித்துத் தனுக்கோடியில் வாசம்
பண்ணிக்கொண்டிருந்த தத்தாத்திரேயர் என்கிற மஹா யோகீஸ்வ
ரரைக்கண்டு வணங்கி, "சுவாமீ! இந்தத்தேசத்துக்குப் பேரெ
ன்ன? நான் கௌதமிதீரத்தில் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்
தேன். என் பேர் துராசாரன். நான் இங்கே எப்படி வந்தேன்?
கிருபைகூர்ந்து எனக்குச் சொல்லியருளவேண்டும்." என்று
கேட்க, கிருபாநிதியான தத்தாத்திரேயர் ஒரு முகூர்த்தகாலந்
தியானம் பண்ணி "ஏ துராசாரா! நீ மஹா பாதகர்களோடு சேர்
ந்திருந்தபடியால் பிராமணியத்தையிழந்து, வேதாளத்தால் பிடி
பட்டு, மதிமயங்கிச் சுவாதீனமற்று இங்கேவந்து சேர்ந்தாய்,
உன்னைப்பிடித்திருந்த வேதாளம் உன்னைத்தனுக்கோடி தீர்த்த
த்தில் அமிழ்த்திற்று நீ அதில் முழுகி யெழுந்திருந்தவுடனே
உன் பாதகம் விடுபட்டுப்போயிற்று. தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்
பண்ணுகிறவர்களுடைய பஞ்ச மஹாபாதகங்களும் நசித்துப்
போகின்றன. ஆகையால் இதில் ஸ்நானம்பண்ணின நீ மஹா
பாதக ஸம்ஸர்க்க தோஷத்தினின்றும் விடுபட்டாய். உன்னைப்

பிடித்திருந்த வேதாளமும் விலகிப்போய்விட்டது. அந்த வேதாளம பூர்வஜன்மத்தில் ஒரு பிராமணன். பாத்திரபதமாதம கிருஷ்ணபட்சத்தில் பார்வண விதிப்படி மஹாளய சிராத்தம செய்யாதபடியால் பிதுர் சாபம்பெற்று வேதாளமாயிற்று. தனுக்கோடியைக் கண்டவுடனே வேதாளத்துவம் விட்டொழிந்து விஷ்ணுலோகம் போய்ச்சேர்ந்தது. பாத்திரபத மாசத்தில் பிதுர்க்களை உத்தேசித்து மஹாளய சிராத்தம் பண்ணாதவர்கள் வேதாளமாகவே பிறப்பார்கள். சந்தேகமேயில்லை. ஆகையால் பிதுர்க்களை யுத்தேசித்துச் சக்தியானுசாரம் ஒன்று, இரண்டு, அல்லது மூன்று பிராம்மணர்களை வைத்து மஹாளயசிராத்தஞ் செய்தால் அவனுக்கு ஒருபோதுந் துர்க்கதி கிடையாது. இந்த மஹாளய சிராத்தத்துக்குப் பாதிரபதமாத முதல் விருச்சிக மாசபரியந்தம் தத்துவதர்சிகளான முனிவர்கள் கால அளவு ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் பாத்திரபதமாசம் கிருஷ்ணபட்சம் மிகவும் விசேஷமானது. கிருஷ்ணபட்சம் பிரதமாதிதியில் வேதவித்தான பிராமணனை வைத்து மஹாளயசிராத்தம் பண்ணினால் அக்கினிதேவன் திருப்தியடைந்து அவனுக்கு இகத்தில் சகல போகபாக்கியங்களையுங் கொடுத்து, அந்தத்தில் தன்னுலகத்தில் வாழ்ந்து ஆனந்திக்கிறபெருமையைக்கொடுக்கிறார். பண்ணுகிறவனுடைய பிதுர்க்களும் பதினாயிரங் கற்பம் திருப்தியடைகிறார்கள் பிரதமாதிதியில் சிராத்தம் பண்ணாவிட்டால் அவனுடைய வீட்டையும், வயலையும், ஐசுவரியத்தையும் அக்கினி கொளுத்தி அழித்துவிடுகிறார். துவிதியையில் மஹாளயசிராத்தம் பண்ணினால் பவானிபதியாகிய சம்புதிருப்தியடைந்து, இகத்தில் சகல வாழ்வையுங் கொடுத்து, முடிவில் கைலாசபதவியையுங் கொடுக்கிறார். பண்ணினவனுடைய பிதுர்க்களும் இருபதினாயிரம் கற்பம் சந்தோஷமடைந்து இவனுடைய சந்ததி விருத்தியாகும்படி ஆசிர்வதிக்கிறார்கள் அந்தத்திதியில் மஹாளயம்பண்ணாமல் போனால் சம்புவானவர் கோபங்கொண்டு அவனுடைய பிரமதேஜஸை அழித்துக் காலசூத்திரமென்கிற ரௌரவ நரகத்திலே தள்ளுகிறார். திரிதியைதிதியில் மஹாளயசிராத்தம் பண்ணினால் லோகபாலனான குபேரன் திருப்தியடைந்து, மஹாபத்ம முதலான நிதிகளை அவன் வசப்படுத்துகிறான். பிரம விஷ்ணு ருத்திரர் மூவரும் அவனுக்கு வசப்படுகிறார்கள் அவனுடைய பிதுர்க்களும் முப்பதினாயிரம் கற்பம் திருப்தியடைகிறார்கள். அந்தத் திதியில் மஹாளயம் பண்ணாமல்போனால் குபேரன் கோபங்கொண்டு, அவனுடைய ஐசுவரியத்தை அபகரித்துக்கொண்டு மஹா துக்கம் நிறைந்த தரித்திரத்தைக் கொடுக்கிறான். சதுர்த்தி திதியில் பக்தியுடனே மஹாளயம் பண்ணினால் பார்வதி குமாரனாகிய

விநாயகமூர்த்தி திருப்தியடைந்து அவனுக்கு வருகிற விக்கினங்களையெல்லாம் நிவர்த்தி பண்ணுகிறார். அவனுடைய பிதுர்க்களும் நாற்பதினாயிரம் கற்பம் சந்தோஷப்பட்டு ஏராளமான சந்ததியைக்கொடுத்து நிரந்தரமாகச் சிராத்தத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள். அந்தத்திதியில் செய்யாவிட்டால் விக்கினேசர் கோபங்கொண்டு, அவன் தொடங்குகிற காரியங்களுக்கெல்லாம் விக்கினத்தை யுண்டாக்கிச்சண்டகோலாகலமென்கிற நரகத்தின் ஆழத்தில் தள்ளியழுத்திவிடுகிறார். பஞ்சமிதிதியில் மஹாளயம் பண்ணினால் அவனிடத்தில் விஷ்ணுபத்தினியாகிய இலட்சுமீதேவியானவள் அவனுடைய வீடு, வயல், மனைவி முதலானவர்கள் சிறந்து விளங்கும்படி எப்பொழுதும் அவனிடத்தில் வாசமாயிருக்கிறாள். அவனுடைய கீர்த்தியும் சந்திரசூரியர்கள் உள்ளவரைக்கும் பூலோகத்தில் ஓங்கிவளரும்படி கடாக்ஷஞ்செய்கிறாள். அவனுடைய பிதுர்க்களும் ஐம்பதினாயிரம் கற்பவரைக்கும் திருப்தியடைந்து அவனுடைய சந்ததியும் இடையறாமல் விருத்தியாகச்செய்கிறாள். மஹா ஐசுவரியத்தைக்கொடுக்கிற பார்வதிதேவியும் அவனிடத்தில் பிரசன்னமாயிருக்கிறாள். அந்தத்திதியில் மஹாளயம் பண்ணாமல் போனால் கலகத்துக்கு ஆதாரமான மூதேவி அவன் வீட்டில் பிரசன்னமாயிருந்துகொண்டிருக்கிறாள். ஷஷ்டிதிதியில் மஹாளயம் பண்ணினால் பார்வதி புத்திரராகிய ஷண்முகக்கடவுள் திருப்தியடைவார். அவருடைய பிரசாதத்தால் புத்திர பௌத்திரர்களெல்லாரும் பாலக்கிரக தோஷம் முதலான துன்பங்களில்லாமல் சுகமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள். அவனுடைய பிதுர்க்கள் அறுபதினாயிரம் கற்பம் திருப்தியடைந்து ஏராளமான சம்பத்தையும், சந்ததியையும் கொடுக்கிறார்கள். அந்தத் திதியில் மஹாளயம் பண்ணாவிட்டால் ஷண்முகதேவர் கோபங்கொள்வார். அவனுடைய பிரஜைகளும் பூஸ்பரிசமானவுடனே அழிந்துவிடுகின்றன. இல்லாவிட்டால் பூதனாதி கிரகங்களால் குழந்தைகளெல்லாம் நிரந்தரமாய்ப் பீடிக்கப்பட்டு வருந்துகிறார்கள். அவனும் வன்னிஜ்வாலாப் பிரவேச நரகத்தில் விழுந்து துன்பப்படுவான். ஸப்தமிதிதியில் மஹாளயம் பண்ணினால் ஹிரண்யபாணியான சூரியதேவன் திருப்தியடைந்து ஆரோக்கியத்தைத்தந்து, திடகாத்திரனாய்ச்செய்து தமது கையாலே சொர்ணத்தையள்ளிக்கொடுக்கிறார். அவனுடைய பிதுர்க்கள் எழுபதினாயிரம் கற்பம் திருப்தி யடைந்து அவனுடைய சந்ததியறாமல் விருத்தியாகச்செய்கிறார்கள். பண்ணாதவன் க்ஷயம் முதலிய ரோகங்களால் இரவும பகலும் வருந்திக்கடைசியில் தீக்ஷணதாராஸ்திரசையை என்கிற நரகத்திலே விழுகிறான்.

அஷ்டமி திதியில் மஹாளய சிராத்தம் செய்கிறவனிடத்தில்
மிருத்யுஞ்ஜயனாயும், கிருத்திவாசனாயுமிருக்கிற சங்கரர் பிரச
ன்னராய்க் கைவல்யமாகிய மோட்சத்தைக்கொடுக்கிறார். சாட்
சாத் திரியம்பகமூர்த்தியே பிரசன்னராயிருக்கும்போது பதி
னாலுலோகங்களிலேயும் அவனுக்குக்கிடைக்காதது என்ன
இருக்கிறது? அவனுடைய பிதுர்க்கள் எண்பதினாயிரம் கற்
பம் திருப்தியடைந்து ஆசீர்வதித்து அவனுக்கு வரும் இடை
யூறுகளையும் நீக்கிபழியாத சந்ததியையும் கொடுக்கிறார்கள்.
மூடத்தனத்தினால் சிராத்தம் பண்ணாதவன் கோரமான ஸம்ஸார
ஸாகரத்தில் விழுந்துமுழுகிக்கிடக்கிறான். அவன் பூமியிலுள்ள
பரியந்தம் அவனுடைய எண்ணங்கள் நிறைவேறுகிறதில்லை.
கடைசியில் சந்திர நட்சத்திரங்களுள்ள பரியந்தம் வைதரணி
நரகத்தில் விழுந்துவருந்துகிறான். நவமி திதியில் மஹாளயம்
பண்ணுகிறவனிடததில சப்பு பத்தினியாகிய துர்க்காதேவி
பிரசன்னமாயிருந்து க்ஷயாபஸ்மாரகுஷ்டாதிரோகங்களையும்
ஈனமானபூதப்பிரேத பிசாசங்களையும் விலககிக்காக்கிறாள். அவ
னுடைய பிதுர்த்தேவதைகளும் தொண்ணூறாயிரம்கற்பம் திரு
ப்தியடைந்து கெடாத சந்ததியையுங்கொடுக்கிறார்கள். அந்த
திதியில் மஹாளயம் பண்ணவிட்டால் அபஸ்மார ரோகத்தா
லும், பிரமராக்ஷஸாலும், பில்லிசூனியங்களாலும் துன்பப்படு
கிறான். தசமி திதியில் மஹாளயம் பண்ணுகிறவனிடத்தில்
பதினாறு கலைகளோடுகூடிய சந்திரன் பிரத்தியட்சமாகி, அவனு
டைய நெல் முதலான தானியங்களையும், செடிகொடிப்பயிர்களை
யும் வளர்ந்தோங்கச்செய்கிறான். அவனுடைய பிதுர்க்களும்
நூறாயிரம் கல்பம திருப்தியடைந்து சந்ததியைக்கொடுக்கிறா
ர்கள பண்ணாமல்போனால் அவனுடைய செடிகொடிகள் பய
னற்றுப்போய், வேளாண்மைத் தொழிலும் கெட்டுப்போகி
றது. ஏகாதசியில் மஹாளயம பண்ணுகிறவனிடத்தில் ஸகல
லோக ஸம்ஹாரகர்த்தாவாகிய ருத்திரமூர்த்தி பிரசன்னராய்
அவனுடைய சத்துருக்களை ஜயிக்கிறார். பதினாயிரம் பிரம்மஹ
த்தி தோஷங்களும் தொலைந்துபோகின்றன. அக்கினிஷ்டோ
மாதியாகங்களின பூரண பலனும் கைகூடுகிறது. இருநூ
றாயிரம் கல்பம் அவனுடைய பிதுர்க்கள் திருப்தியடைந்து
சந்ததியைக்கொடுக்கிறார்கள் பண்ணாமல்போனால் ருத்திர
மூர்த்தி கோபங்கொள்ளுகிறார். அவன் அநேகமான சத்து
ருக்களால் துன்பப்படுகிறான். அவன் வெகு தக்ஷிணை கொ
டுத்துச்செய்கிற அக்கினிஷ்டோமாதி யாகங்கள் சாம்பலிற்
செய்த ஆகுதிபோல் நிஷ்பிரயோஜனமாகின்றன. இவன் சிரா
த்தம் பண்ணாமல் [illegible] பிரம்மஹத்தி செய்

தவனுக்குச் சமானமாய்விடுகிறான். துவாதசி திதியில் மஹாளயம் பண்ணினால் இலட்சுமிபதியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணர் பிரசன்னராகிறார். தேவதேவனான ஜனார்த்தனன் பிரசன்னராயிருக்கும்போது சராசரமான உலகமெல்லாமவனிடத்தில் பிரியமாயிருக்கிறது. விஷ்ணுவினுடைய தேவிமார்களான பூமிதேவியும், இலட்சுமிதேவியும் அவனுடைய தானியசம்பத்தையும் தனசம்பத்தையும் வளர்ந்தோங்கச்செய்கிறார்கள். நாராயணர் கையிலிருக்கிற கதை அபஸ்மாராதி பூதங்களையும், தீட்சண் முனைகளையுடையசக்கிராயுதம்அவனுடைய சத்துருக்களையும், சங்கமானது ராட்சசர் பிசாசாதிகளையும் அழித்துத்தொம்சம் பண்ணுகின்றன. இப்படியாகக் கேசவன் சகலவிதமான கஷ்டங்களையும் நிவர்த்திசெய்கிறார். அவனுடைய பிதுர்க்களும் அறுநூறாயிரம் கற்பம் திருப்தியடைந்து சந்ததிகளை அவிச்சின்னமாகச்செய்கிறார்கள். பண்ணாமல்போனால் அவனுடைய சம்பத்தும், வயல் முதலியவைகளும் நசித்துப்போகின்றன. அபஸ்மாராதி பூதங்களும், சத்துருக்களும், ராட்சசர், பேய் முதலியவைகளும் துன்பப்படுத்துகின்றன. கடைசியாக அஸ்திபேதனமென்கிற நரகத்திலும் விழுகிறான். திரயோதசியில் மஹாளயம் பண்ணினால் இரதிதேவி நாயகனாகிய காமதேவன் பிரசன்னமாய்ச்சந்தனம், மாலை, பெண்முதலிய விஷயாதி போகங்களைக் கொடுத்துப்பிறந்தது முதல் சாகும்வரையில் சுகத்தையே கொடுக்கிறான். அவனுடைய பிதுர்க்களும் பத்து இலட்சம் கற்பம் திருப்தியடைந்து சந்ததிவிருத்தியைக்கொடுக்கிறார்கள். பண்ணாமல்போனால் காமதேவன் கோபங்கொண்டு, அவனுடைய மனைவிமுதலிய போகவஸ்துக்களை நாசம்பண்ணிக் கடைசியில் அங்காரசையாபிரமணம் என்கிற நரகத்திலும் தள்ளிவிடுகிறான். சதுர்த்தசியில் பக்தியோடு மஹாளயம் பண்ணினால் சாக்ஷாத் சங்கரமூர்த்தியவனுடைய அபீஷ்டசித்தியைக்கொடுத்துச் சுராபானம், சொர்ணஸ்தேயம் விருஷணஸ்திரீ சம்போகம், சண்டாளஸ்திரீ சங்கமம், முதலான மஹாபாதகங்களையும் போக்கிச் சிவஞானத்தையூட்டிச் சாயுஜ்யத்தையுங்கொடுக்கத்தயாராயிருக்கிறார். ஆயிரம் அசுவமேதயாகம், பதினாயிரம் பௌண்டரீகயாகங்கள் செய்த பூர்ண பலசித்தியுண்டாகிறது. அவனுடைய பிதுர்க்களும், நூறாயிரம் இலட்சங்கோடி கற்பம் திருப்தியடைந்து, அவிச்சின்னமான சந்ததியையும் கொடுக்கிறார்கள் நரகத்திலிருக்கிற பிதுர்க்கள்கூட சொர்க்கத்தையடைகி

றார்கள். பண்ணுமல்போனல் நூருயிர இலட்சங்கோடி கற்பம்சம் சாரம் என்கிற இருண்ட கிணற்றில் விழுந்து பிராயச்சித்தமில்லாமல் திரிகிருர்கள். இவன் தங்கத்தைத் திருடாமலிருந்தாலும், சுராபானம் பண்ணுமலிருந்தாலும் அந்தப் பாபங்களேயடைகிருன். இவன் கிரமப்படி செய்த யாகங்களும் நிறைவேருமல் நிஷ்பலமாகின்றன். அமாவாசையில் மஹாளயஞ்செய்தால் அவனுடைய பிதுர்த்தேவதைகளெல்லாரும் அமிர்தபானம் பண்ணின தேவர்களைப்போலத் திருப்தியடைவார்கள். இந்த அமாவாசையானது பிதுர்த்தேவதைகளால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டது. பரமசிவனுக்குப்பிரியமானது, பிரம்மஹத்தியாதி மஹாபாதகங்களேயும் போக்கத்தக்கது. விதிப்படி செய்யப்பட்ட சகல பலனேயும், தாம்மபலனேயுங் கொடுக்கத்தக்கது. அதில் மஹாளயம் பண்ணுகிறவன் பிரத்தியக்ஷ பிரம்மத்தை யறிந்து சாயுஜ்ஜியமடைகிருன். அதில் மஹாளயம பண்ணதவனுடைய பிதுர்த்தேவதைகள் பிரம்மலோகத்திலிருந்தாலும் நரகத்தில் விழுகிருர்கள். சந்ததியும் அற்றுப்போகிறது. இந்த அமாவாசையில் மஹாளயஞ்செய்து விதிப்படி பிராம்மணர்களுக்கும் அன்னம் கொடாமலிருக்கிறது பெரிய கெடுதி.

புரட்டாசிமாசம் வந்தவுடனே பிதுர்க்களெல்லாரும் நம்முடைய புத்திரர்கள் நம்மை உத்தேசித்துப் பிராமணர்களுக்கு அன்னம் அளிப்பார்கள்; அதனுல் நமமுடைய நரகவேதனை தீர்ந்துவிடும்; சூரிய சந்திர நட்சத்திரங்களுள்ளமட்டும் நமக்குச்சொர்க்கவாழ்வு கிடைக்கும் என்று ஆனந்தத்தாலே நர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிருர்கள். பாத்திரபதமாசத்தில் தினந்தோறும் வேதவித்தான ஒரு பிராமணனுக்கும், விசேஷமாய்க் கிருஷ்ணபட்சம் முழுமையுமாவது, அல்லது கிருஷ்ணபட்சம் ஸப்தமி முதல் அமாவாசைவரைக்கும் தினம் வேதமுணர்ந்த மூன்று பிராம்மணர்களுக்கும், அல்லது துவாதசிமுதல் அமாவாசைவரைக்கும் கட்டாயம் தினம் மூன்று வேதப்பிராம்மணர்களுக்கும், எண்ணெய் கொடுத்து நெய், பருப்பு, பால், பாயசம், தயிர், அதிரசம், வடை, தேன், திரட்டுப்பால், நானவிதமான சாகாதிகள், அநேகவித பட்சணங்களோடு சம்பா அரிசி அன்னம் திருப்தியாகும் வரைக்கும் தாராளமாய்ப்போடவேண்டும். இப்படி போட்டால் அவனுடைய மாதுர்வம்ச பிதுர்வம்ச பிதுர்க்கள் ஒரு கற்பம் அமிர்தபானம் பண்ணிக்கொண்டு திருப்தியடைந்திருக்கிருர்கள். அக்கினிஷ்வாத்தாதி

பிதுர்த்தேவதைகளும், இந்திராதிதேவர்களும், மும்மூர்த்திகளும் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். அதிகமாகச்சொல்லுவானேன்? மூன்று உலகங்களும் ஆனந்திக்கின்றன. இந்த மஹாளயத்தைப் பார்வண சிராத்தமாகச்செய்து, மாதுர்வம்ச பிதுர்க்களையும் பிதுர்வம்ச பிதுர்க்களைப்போல அழைத்துச் சக்திக்கேற்றபடி தட்சிணை கொடுக்க வேண்டியது. இந்த தட்சிணை யாகங்களில் புரோகவமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தப்புரோகவமில்லாமல் செய்யப்படுகிற யாகமெப்படி நிஷ்பலனாய்ப்போய்விடுகிறதோ அதுபோலத் தட்சிணையில்லாமல் செய்யப்படுகிற மஹாளய சிராத்தமும், வியர்த்தமாய்ப்போய்விடுகிறது. ஆகையால் மஹாளயத்தில் கொஞ்சமாவது தட்சிணை கொடுக்கவேண்டியது புத்திரர்களில்லாத விதவைகள் கூடத் தங்களுடைய பர்த்தாக்களையுத்தேசித்துச் சமாராதனை ரூபமாய் மஹாளயத்தைச் செய்யவேண்டியது. செய்யாமலிருந்தால் அவர்களுக்குத் தர்மஹானியும், குரூரமான நரகமும் சம்பவிக்கும். பாத்திரபதமாசத்தில் மஹாளயஞ் செய்யாமலிருக்கிறவனுடைய குலம் நாசமாய்ப்போய்விடுகிறது. ஐசுவரியமழிந்து தரித்திரம் வந்து பிரமமஹத்தி சூழ்ந்துகொள்ளுகிறது. சிரத்தையோடு பிதுர்க்களையுத்தேசித்து மஹாளயம் பண்ணுகிறவர்களுடைய சந்ததி ஒருபோதும் அழிந்துபோகிறதில்லை. அழியாத சம்பத்துமுண்டாகிறது. அவன் குடும்பம் எப்பொழுதும் மங்களகரமாகவே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. மஹமென்றால் மங்களத்துக்குப் பெயர். ஆலயம் என்றால் இருப்பிடத்துக்குப் பெயர். மங்களத்துக்கு இருப்பிடமானபடியால் இந்தச்சிராத்தத்துக்கு மஹாளயமென்று பெயர். இந்த மஹாளயம் செய்கிறவனுக்கு ஒருபோதும் அமங்களமுண்டாகாது. மாதாபிதாக்களிறந்த திதியில் சிராத்தம் பண்ணுவிட்டாலும், அவசியம் மஹாளய சிராத்தம் பண்ணித்தீரவேண்டும். மஹாளயம் பண்ணச்சக்தியில்லாமல்போனால் சிஷ்டர்களான பிராம்மணனிடத்தில் தனதானியங்களை யாசகஞ்செய்தாவது செய்து தீரவேண்டும். பதிதர்களிடத்தில் யாசகம் பண்ணக்கூடாது. தனதானிய யாசகம் செய்வதற்குப் பிராம்மணனில்லாமற்போனால் யோக்கியனான க்ஷத்திரியனிடத்திலும், க்ஷத்திரியன் கிடைக்காமல்போனால் யோக்கியனான வைசியனிடத்திலும் யாசகம் பண்ணவேண்டியது. வைசியனும் கிடைக்காமற்போனால் பசுவுக்குப் புல் போடவேண்டியது. அல்லது, காட்டுக்குப்போய்க் கையினால் வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு, 'ஓ பிதுர்த்தேவதைகளே!

தங்களுக்குத் திருப்திசெய்விக்கவேண்டிய பாத்திரபதமாசம் வந்துவிட்டதே! நானோ தரித்திரனாகவும், வெட்கமற்றவனாகவும், பாபியாகவுமிருக்கிறேன். உங்களுக்கு மஹாளய சிராத்தம் பண்ணச் சக்தியில்லை. உலக முடியச்சுற்றித்திரிந்தும் எனக்குக்காசு கிடைக்கவில்லை. நீங்கள் தயாமூர்த்திகளானபடியால் என் பேரிலிரக்கம் வைத்துப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்று கண்ணீர்விட்டுக் கதறியழவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் அவனுடைய பிதுர்த்தேவதைகள் அமிர்தபானம் பண்ணின தேவர்களைப்போலத் திருப்தியடைகிறார்கள். மஹாளயத்தில் பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனஞ் செய்வித்தால் எவ்வளவு திருப்தியடைவார்களோ அப்படியே பசுவுக்குப்புல் போடுவதாலும், காட்டிலேபோய் அழுவதாலும் திருப்தியடைகிறார்கள். இந்த பாத்திரபதமாசத்தில் மஹாளயஞ் செய்வதற்கு இடையூறாகச் சூதகம்முதலிய ஆசௌசம்நேரிட்டால்சூதகம்போனபிறகு விருச்சிகமாசத்துக்குள்ளே ஒருநாள் செய்துவிட வேண்டியது மஹாளய சிராத்தத்தில் தகப்பனுக்காக ஒரு வேதவித்தான பிராமணனையும், பிதாமகனுக்காகஒருபிராமணனையும், பிரபிதாமகனுக்காக ஒரு பிராமணனையும், மாதாமகன், மாதுப்பிதாமகன், மாதுப்பிரபிதாமகன் இம்மூவரையும் உத்தேசித்து மூன்று பிராமணர்களையும், விசுவேதேவர்களுக்காக இரண்டு பிராமணர்களையும், மஹாவிஷ்ணுவுக்காக ஒரு பிராமணனையுமாக ஒன்பது பிராமணனை வரிக்கவேண்டியது. அப்படியில்லாவிட்டால் மாதுர்வர்க்கத்துக்கு ஒரு பிராமணனும், பிதுர்வர்க்கத்துக்கு ஒரு பிராமணனும், விசுவேதேவர்களுக்காக ஒரு பிராமணனும், மஹாவிஷ்ணுவுக்காக ஒருபிராமணனுமாக நாலுபிராமணர்களையும் வரிக்கவேண்டியது அவசியம். வரிக்கப்படும்பிராமணர்களும்வேதவித்துக்களாயும், ஆசாரசம்பன்னர்களாயும் இருக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல்போனால் மஹாளயம் நஷ்டம். துராசாரனே, கேளு. பாத்திரபதமாசத்தில் விசேஷமாகக் கிருஷ்ண பட்சத்திலாவது சிரத்தையோடே மஹாளயம் பண்ணினால் சர்வ தீர்த்தஸ்நான பலனும், அக்கினிஷ்டோமம் முதலான யாகங்கள் பண்ணினபலனும், துலாபுருஷதானமுதலான தானங்கள் பண்ணினபலனும், சாந்திராயணவிரதங்கள் பண்ணின பலனும், சாங்கமாக நாலுவேதங்களையும் பாராயணம் பண்ணின பலனையும், காயத்திரியாதி மஹா மந்திரங்களை ஜபித்த பலனையும், இதிகாசபுராணங்களைப் படித்த பல

ளையும் அடைந்து, அந்தத்திலே பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களுடைய பதவிகளையும் கிரமமாக அடைவான். மஹாளயத்துக்குச் சமானமான விரதம் கிடையாது. மஹாளய முதலிய சிராத்தம் நித்தியமென்றும் காமியமென்று இரண்டு வகைப்படும். ஆகையால் செய்யாத பட்சத்தில் கெடுதியும், செய்தால் இஷ்டசித்தியும் உண்டாகுமென்பதில் ஆக்ஷேபணையில்லை. மஹாளயத்தைச் செய்தால் பூதப்பிரேத பிசாசு டாகினி முதலிய துஷ்டதேவதைகளும் அபஸ்மாரம் முதலான துஷ்டகிரகங்களும் இராட்சதர்களும் உடனே நசித்துப் போகிறார்கள். ஏராளமான சம்பத்துமுண்டாகிறது.

பூர்வகாலத்தில் தசரதரானவர் வசிஷ்டருடைய உபதேசத்தினால் புரட்டாசி மாசத்தில் மஹாளய சிராத்தம் பண்ணி லோகப்பிரியர்களான இராமன் முதலான நாலு பிள்ளைகளையும் பெற்று உலகத்திலே மேலான செல்வத்தையும், உத்தமமான கீர்த்தியையும் அடைந்தார். இராஜஸத்தமனாகிய யயாதி மஹாராஜாவும் யது முதலாயின வம்சவர்த்தனர்களான புத்திரர்களைப் பெற்று, பிறருக்கெட்டாத சொர்க்கத்தையும் அடைந்தான். துஷ்யந்த மஹாராஜனும் மஹாளயஞ் செய்த பலனால் பரதனென்கிற புத்திரனைப் பெற்றான். தமயந்தி நாயகனாகிய நளமஹாராஜனும் இந்த மஹாளயத்தைச்செய்து கொடுமையான கஷ்டங்களையுங்கடந்து, கலியையும் புஷ்கரனையும் ஜயித்து இராஜ்யத்தையு மடைந்து, வாழ்ந்து, இந்திரசேனனென்கிற தார்மிகனான புத்திரனையும் பெற்றான். சத்திய வாக்கியனான ஹரிச்சந்திர மஹாராஜாவானவர் மஹாளயம் பண்ணின புண்ணியத்தினாலே விசுவாமித்திரர் செய்த கொடுமையினின்றும் விடுபட்டு சந்திரமதி என்கிற பாரியையும், லோகிதாசுவன் என்கிற குமாரனையும் மீட்டுச் சுகப்பட்டான். பலசாலியான கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் மஹாளயஞ்செய்த புண்ணியத்தினாலே பதினெட்டுத்தீவுகளுக்கும் ஆதிபத்தியத்தைப் பெற்றான். தசரதராமன் தண்டகாரணியத்தில் மஹாளயஞ்செய்த பலத்தினால் இராவணனை ஜயித்துச் சீதையை மீட்டுக்கொண்டார். யுதிஷ்டிர மஹாராஜாவும் மஹாளயஞ்செய்து துக்கசாகரத்தைக் கடந்து, துரியோதனாதியர்களை வென்றார். வசிஷ்டர், அத்திரி, பிருகு, குத்ஸர், கௌதமர், ஆங்கிரஸ, காசியபர், பரத்வாஜர், விசுவாமித்திரர், அகஸ்தியர், பராசரர், மிருகண்டு, மற்றுமுள்ள ரிஷிசிரேஷ்டர்களும் இந்த மஹாளயம் பண்ணின பலத்தினாலே அணிமாதி அஷ்டசித்திகளுக்கும், விரதம்

ளுக்குமிருப்பிடமாகி உலகத்திலே மேன்மை பெற்றவர்களாயுஞ் சிவன் முக்தராயிருந்தார்கள். ஆகையால் துராசாரா! க்ஷேமத்தை விரும்புகிறவன் அவசியம் மஹாளயஞ்செய்து தீரவேண்டும். உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த வேதாளம் பூர்வ ஜன்மத்தில் குசஸ்தலி என்கிற கிராமத்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த பரத்துவாசர் என்கிற பிராமணனுக்கு வேதநிதியென்கிற புத்திரனாக பிறந்திருந்தான். அவன் மஹாளய சிராத்தம் செய்யாத தோஷத்தால் பிதுர் சாபம் வந்து இந்த ஜன்மத்தில் வேதாளமாகப் பிறந்திருந்தான். புரட்டாசிமாசத்தில் அவசியம் மஹாளய சிராத்தம் பண்ணு. பண்ணினால் தாரித்ரியம் வாராது. சுகமாக வாழ்ந்திருப்பாய். மஹாபாதக ஸம்ஸர்க்கம் பண்ணாதே. நீ வேதாளத்தினிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு பட்ட கஷ்டம் போதும். சீக்கிரம் ஊர் போய்ச்சேரு. நான் அநுமதிகொடுத்துவிட்டேன்'' என்று தத்தாத்திரேயர் சொன்னார். துராசாரன் அவரை நமஸ்காரம் பண்ணிக்கிருதார்த்தனாகித், தன்னூர்போய்ச்சேர்ந்து, தத்தாத்திரேயர் சொன்னபடி பாதகருடைய சேர்க்கையை ஒழித்துவிட்டுத், தன்னாச்சிரமத்துக்குரிய ஆசாரத்தை யநுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்து, தேகாந்தத்தில் மோட்சம் போய்ச்சேர்ந்தான்

கேட்டீர்களோ, முனிவர்களே. துராசாரனைவன் மஹாபாதக நாசினியான தனுக்கோடியில ஸ்நானம் பண்ணி, பாபத்தினின்றும் விடுபட்ட சரித்திரத்தையுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்தத் தனுக்கோடியின் மகிமையை நானென்னென்று சொல்வேன்? பிராயச்சித்தமில்லாத பாபங்களைக்கூட இந்தத்தனுக்கோடி நாசம் பண்ணிவிடுகிறது. சூத்திரன் பூஜைபண்ணின சிவ விஷ்ணுக்களை வணங்குகிற பிராமணனுக்கும், பிராமணநிந்தை செய்கிறவனுக்கும், நம்பிக்கை துரோகம் பண்ணுகிறவனுக்கும், செய்த நன்றி மறக்கிறவனுக்கும், பிராதுர்ப்பாரியா சங்கமம் செய்கிறவனுக்கும், சூத்திரனுடைய அன்னத்தைப் புசிக்கிறவனுக்கும், வேதநிந்தை செய்கிறவனுக்கும், கன்னியா விக்கிரயம் பண்ணுகிறவனுக்கும், குதிரை விக்கிரயம் பண்ணுகிறவனுக்கும், வேதவிக்கிரயஞ் செய்கிறவனுக்கும், வேதவிக்கிரயத்தையே தொழிலாகக் கொண்டவனுக்கும், தர்மவிரதம், தீர்த்தம் இவைகளை விக்கிரயம் பண்ணுகிறவனுக்கும், மாதுர்த்துரோகம், பிதுர்த்துரோகம், யதிதுரோகம் செய்வதில் ஆசைகொண்டவனுக்கும், குருநிந்தை, யதிநிந்தை, சிவநிந்தை, விஷ்ணுநிந்தை பண்ணுகிறவனுக்கும், நல்ல கதையைத்